

Nam Sủng Vô Diệm Ngốc Nghếch

Contents

Nam Sủng Vô Diệm Ngốc Nghếch	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Gặp Người Áo Đen	2
3. Chương 3: Cuộc Sống Hạnh Phúc	4
4. Chương 4: Đạo Phố	6
5. Chương 5: Thân Thế	7
6. Chương 6: Thân Thế (hạ)	8
7. Chương 7: Bị Bắt Rồi Há?	10
8. Chương 8: Cổ Chi Người . . (cổ Độc Chi Phôi Người)	11
9. Chương 9: Bị Thương	13
10. Chương 10: Lựa Chọn	14
11. Chương 11: Khởi Đầu Mới	15
12. Chương 12: Vào Kinh	17
13. Chương 13: Vào Cung	18
14. Chương 14: Gặp Vua	19
15. Chương 15: Rời Cung	20
16. Chương 16: Mở Y Quán	21
17. Chương 17: Tâm Sự	23
18. Chương 18: Yêu Người, Chính Là Một Đời Một Kiếp	25

Nam Sủng Vô Diệm Ngốc Nghếch

Giới thiệu

Editor: A MộngThế loại: Đam mỹ, cổ đại, đoản văn. Người xem ta là cái gì ? Thật sự ta cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-sung-vo-diem-ngoc-nghech>

1. Chương 1: Mở Đầu . .

Ta là một nam sủng Vô Diệm, nói thật, ta cũng không hiểu đây là ý gì, bọn họ đều nói ta là kẻ ngu, thật ra chỉ là do ta cái gì cũng không hiểu mà thôi.

Người nói ta là nam sủng! A..... Đúng, không sai ta là nam sủng, hơn nữa _____ còn là một nam sủng xấu xí sống trong “Lãnh cung” kia, hơn nữa nói dung mạo xấu xí là đã dễ nghe lắm rồi, những nữ nhân ở trong cung đều nói là vô cùng khó coi, không sai! Chính là câu này! Vô cùng khó coi!

Ta không biết cái gì là vô cùng khó coi, ta dáng dấp hình như rất bình thường, thậm chí có thể dùng từ xấu xí để hình dung, có lẽ chuyện bọn họ đang nói đến là cái này có đúng hay không?

À ~ người nói ta đây xấu xí, thế sao vào được hậu cung a. Đây rất đơn giản, hình như lúc ấy tài nghệ của ta khá tốt, nghe nói bị phụ thân ta đem bán. À, người nói ta xấu xí, này cũng có cách nha, những người đó rất kỳ quái, biến ta trở nên mờ ảo, càng không rõ lại càng sinh hứng thú? Cho nên lúc đó ta nghe một vị quan rất cao bắt ăn mặc lộ sơn bất lộ thủy (*). Nói đơn giản chính là đem chỗ nào đẹp lộ hết ra ngoài, khó coi che lại toàn bộ.

(*) Lộ sơn bất lộ thủy: che giấu những điểm không cần thiết.

Sau đó bọn họ đưa ta đến trong hoàng cung, để cho ta khiêu vũ, ta nhảy xong, sau đó rất nhanh trở về, nhưng lại bị một tên trông như thái giám, á..... Ta không biết thái giám là gì, chỉ biết bọn họ gọi hần là “Công công”, ừ, chính là một người như vậy mang đi, không sai, là khiêng đi. Sau đó bị người nam nhân dáng dấp cao lớn, rất đẹp mắt dùng cây gậy thọc một đêm, đúng! Đau chết được, sau đó liền đưa đến nơi gọi là “Lãnh cung”, bọn họ nói dáng dấp ta quá xấu, hù dọa Hoàng đế, ta cũng không hiểu bọn họ đang nói cái gì.... Bất quá sau đó, bụng ta từ từ lớn lên. Những cung nữ kia, có một cung nữ hình như gọi là Tiểu Thúy? Ai! Dẫu sao, cứ kêu cung nữ đi. Nàng ta nha, nói ta có một khối u ở trong bụng, nàng còn nói ta sớm muộn cũng chết, nên không cần lãng phí thêm lương thực, sau đó cũng không cho ta ăn cơm nữa, ta lại đói bụng, có phải hay không... Sẽ nhanh chết đi?...

Tác giả có lời muốn nói: thật không có gì để nói đến hai chữ Vô Diệm... Gõ chữ sai, nên chỗ này cần sửa lại.

2. Chương 2: Gặp Người Áo Đen . . .

“Đói..... đói quá.....” Người nằm trên đất phát ra một tiếng thở dài vô lực.

“Tại sao còn chưa đưa cơm tới đây? Đói bụng quá.....” Lời lại vang lên lần nữa.

“Ta đói muốn chết, tại sao cái bụng nhỏ vẫn còn to.” Y không hiểu sờ sờ bụng nhỏ nhô ra. Ừ, quả nhiên là lạ, những nơi khác đều lõm, khối này lại lồi, hay tranh thủ giảm cân..... Không được, đói bụng quá rồi.....

Trước mắt Y, một mảng màu đen rơi xuống, một người toàn thân cực kỳ đen nháy qua, thật sự rất đen, ngoại trừ gương mặt đỏ.

Y miễn cưỡng nhìn một cái, rất nhanh nằm trở lại.

“Người là ai?” Người áo đen kia nhìn Y đang dựa trên giường hỏi.

Y nháy mắt, ánh mắt không hiểu lời người áo đen hỏi.

“Nguyên lai là kẻ ngốc.” Người áo đen thất vọng nhìn Y nằm ở trên giường.

“Theo kế hoạch, kẻ ngốc mới tốt.” Người áo đen tự lẩm bẩm, bỗng chốc phi thân qua dùng một tay ôm lấy Y, cứ như vậy bay đi.

Lúc này Y nghĩ: đen, không biết có thể ăn được hay không.....

Rất nhanh, người áo đen bay đến một gian phòng rất hoa lệ trong hoàng cung, tránh né thị vệ, xuyên qua cái lỗ đi vào một gian hoa lệ nhất, đúng rồi, đó chính là tẩm cung của Hoàng đế.

“Um..... A.....” Từ gian phòng truyền đến từng trận âm thanh khiến người áo đen lập tức dừng bước, quẹo vào một địa phương khác.

“Đói.....” Bị người áo đen kẹp ở dưới nách, Y lúc này bắt đầu thấy khó chịu.

Người áo đen cho rằng tên gốc này không biết nói chuyện, khi nghe Y nói liền sợ hết hồn.

Người áo đen rất nhanh đi vào một gian phòng nhỏ, đoán chừng là một gian mật thất.

“Thế nào.” Lúc này người áo đen đã để Y xuống.

“A ư” Y đã đói đến choáng váng, há mồm hướng tay người áo đen cắn.

“Au —— người làm gì?!”

“Ô ô..... Ăn không ngon.”

”xột xột xột

~”

Người áo đen im lặng nhìn nơi bị Y xem là thức ăn, quyết định lập tức dẫn hắn đi ăn cơm. Vòng qua núi nhỏ trùng điệp, đến một gian phòng trông như phòng bếp, đáng tiếc, nơi này đã không còn gì để ăn, qua một lúc lâu, người áo đen mới miễn cưỡng lấy ra một đĩa thức ăn còn dư, Y há to mồm ăn rất nhiều, đợi đến khi Y ăn no thì người áo đen mới hỏi Y chuyện phát sinh.

“Người là ai?” Người áo đen nhìn Y đã ăn no, lười biếng nằm ở một chỗ nhỏ trên giường êm.

Y trừng mắt nhìn, không hiểu nhìn người áo đen, “Người là ai?”

“Người trước tiên nói cho ta biết người là ai?” Người áo đen cũng rất kiên nhẫn, không trả lời vấn đề Y ngay, mà tiếp tục hỏi lại Y.

“Người là ai”, Y lại lặp lại lần nữa, sau đó cười rất vui vẻ.

“Người là ai?” Nhìn người áo đen rất lâu không lên tiếng, Y lần nữa lên tiếng.

“Viên Giáng Vũ” người áo đen, không Viên Giáng Vũ trả lời như vậy.

”Ha hả ~~~ Viên Giáng Vũ ~~~ Viên Giáng Vũ

~ người là ai ~~~ ha hả ~~~” Y cao hứng bắt đầu gọi tên Viên Giáng Vũ, nhưng Y không biết ý nghĩa của nó là gì.

“Thì ra là tên gốc.....” Viên Giáng Vũ tiếc hận nhìn Y.

“Y ~~~ Y ~~~ ha hả ~~~Y ~~~ Y ~~~ ha hả ~” Y chỉ muốn nói mình rất vui. Từ khi Y còn rất nhỏ, đã quen bị giam ở trong phòng tối không nhìn thấy mặt trời, về phần những thứ gì kia, Y mặc dù không hiểu, nhưng có thể hiểu được ý của hắn tên là Viên Giáng Vũ, mà tên thì đã không nhớ rõ, nên chỉ biết có chữ Y này.

“Thì ra gọi là Y a.” Viên Giáng Vũ đau lòng sờ sờ Y đang ngây ngốc.

“Ta tên là Vũ nga, Vũ” Viên Giáng Vũ chỉ ngón tay về phía mình nói với Y.

(==” giờ mới hiểu Y còn có thể được xem là cái tên)

“Vũ ~~~ Vũ ~~~” quen được một người mới đối với Y mà nói là một việc rất tuyệt, nên không ngừng gọi cái tên này.

Từ trước đến nay Viên Giáng Vũ lãnh khốc vô tình lại dùng ánh mắt thương tiếc nhìn Y, nghe Y kêu tên của hắn.

Y bò lên trên người Viên Giáng Vũ, tùy tiện kéo y phục Viên Giáng Vũ, giống như đang nghiên cứu chất liệu của chiếc áo đen này, không cần thận, Y vúi vào mặt vải trên áo của Viên Giáng Vũ.

“Ha ha ~~ người xấu xí giống ta, xấu xí xấu xí ~~” Viên Giáng Vũ là một mỹ nam tử hiếm có, nhưng ở trong mắt Y, dung mạo của Viên Giáng Vũ lại chính là xấu xí, Y không ngừng lặp lại những lời nói của người trong viện cùng người cha ruồng bỏ, Y đến bây giờ còn nhớ rõ, những khuôn mặt vụn vụn cùng móng tay đỏ tươi của những nữ nhân kia, cắm thẳng vào trên chiếc cổ nhỏ nhắn của Y, hơn nữa..... Trong đó còn có mẹ của hắn. Y không muốn hiểu những chuyện này, nên cố làm mình quên hết thấy mọi chuyện, chỉ cần không nhớ, bất giác không nghĩ, không mộng, không cần, phong bế chính mình lại. Khiến cho trí lực của mình giống như hài tử mới 8 tuổi, nhưng Viên Giáng Vũ không hiểu, chẳng qua chỉ cho rằng Y là người ngu, không có để ý tới nhiều.

Tác giả có lời muốn nói: chánh văn đã kết thúc...

3. Chương 3: Cuộc Sống Hạnh Phúc . . .

“Y — Y — tỉnh tỉnh —” Vũ ôn nhu nhìn gương mặt Y còn đang say mộng.

“Ưm..... để ta ngủ thêm một lát.....” Y để cho tay Vũ vuốt ve, thẳng đến khi cơn buồn ngủ qua đi.

Bỗng nhiên, Y cảm giác không thích hợp, liền lập tức ngồi dậy, ”A

~~ đau quá ~~a

~”

“Không có việc gì chứ?” Vũ vội vàng đỡ lấy Y sắp ngã về trên giường. Y sững sốt một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi quay đầu xem ta. Không hiểu hỏi: “Người..... Người là ai. Ta đang ở đâu đây?”

“Người..... Người không nhớ ra ta?” Vũ chấn động, gắt gao chế trụ bả vai Y, dùng sức lay động.

“Ừ..... A..... Đau quá a! Người làm gì vậy?” Dùng lực mạnh như vậy.....

“Đúng rồi..... Thực xin lỗi, ta không cố ý.” Vũ vội nói lỏng bàn tay đang kiềm chặt bả vai Y.

”Đúng rồi..... Người là ai a?”

“Ta là trượng phu của người a, nương tử..... Chẳng lẽ người đã quên?” Vũ nói dối mà mặt không đổi sắc.

“A~ thì ra là thế!” Đương nhiên Y rất đơn thuần nên liền trả lời.

(tác giả: bản thân nhảy vào trong cạm bẫy của người khác, dường như còn sợ cạm bẫy không đủ sâu, nên cứ muốn khiến cho bản thân mình cố chìm xuống theo.....)

Vũ vui mừng rạo rức ôm Y vào trong lòng, nghĩ rằng: lúc này do người đáp ứng nha, chớ có trách ta chưa cho người cơ hội.

Các người cho rằng bọn họ cứ như vậy “Vui vẻ” sinh hoạt cùng nhau sao? Không! Làm sao có thể!

Ngày đầu tiên.

“Nào, nương tử lại đây với tướng công.”

“Ưm..... Ừ”

“Người..... Người là ai a?”

“..... Nương tử, người lại quên a.”

“A ~~ cái gì?”

“Ta là tướng công của người!”

“À ~ thì ra là thế!”

“Người..... Người cởi quần áo của ta làm gì a.”

“Đương nhiên cởi để đi ngủ.”

“Này — người cần gì để ngón tay tiến vào ta ~ a ~ a ~ chờ ~ a~”

Ngày thứ hai.

”A

~~ người là ai!! Sao có thể xuất hiện ở chỗ ta..... Này!! Đây là thế nào? Ta ở chỗ nào đây!!!!”

“Nương tử, đừng kích động, người đang ở trên giường của ta. Ta là tướng công của người ”

“Người lừa ai a!!! Ta là nam mà!!”

“Không sai a, nam với nam vẫn có thể thành hôn a.”

“À..... Này tướng công, sao người lại sờ mông của ta chứ?”

“Chúng ta động phòng thêm một lần nha.”

“Ân..... A..... A..... Này a.....”

Ngày thứ ba.

“Vị công tử này, sao người ở trên giường của ta.”

“Nương tử!!!”

“Phu nhân của ngài ở đâu?”

“Ta gọi người.....”

“Tại hạ không quen biết ngài a.”

“Ta biết là được.....”

“Tôn tách đại danh của công tử này là?”

“Nghe cho kỹ, không được quên!!! Ta là tướng công của người, người là mẹ của con ta.”

“Vậy ư? Té ra ta là nữ a. Này..... Tướng công, nô tì hữu lễ~.” (=__=”” choáng, hết sức choáng)

Ngày thứ tư.....

Ngày thứ năm.....

Một tháng đi qua.....

Một năm trôi qua.....

Hoàng đế chúng ta mỗi ngày cùng thê tử của hắn trải qua cuộc sống “Tân hôn” đầy ngọt ngào.

Một ngày kia.....

“Tướng công, rời giường đi~~”

“Người!! Người!!! Người rốt cục đã nhận ra ta là ai!!!!!!!!”

Kết quả chính là khắp nơi mừng vui ~~~ một tin vui thật lớn ~~~

Tác giả có chuyện muốn nói: nguyên bản

4. Chương 4: Đạo Phổ . . .

“Nương tử, rời giường thôi.” Vũ thúc dục Y còn đang trong giấc ngủ.

“Chờ một chút.....” Sau một phút đồng hồ trôi qua.

“Đứng dậy ăn cơm trưa, con heo lười nhỏ ~” Vũ đành phải tiếp tục đánh thức Y còn đang ngủ say.

“Cơm trưa! Ở đâu?” Y lập tức từ trên giường bật dậy.

“Thế nào, nghe đến cơm trưa liền hưng phấn như vậy? Uống nhầm thuốc à?”

“Không có a. Ta không có uống thuốc a ~ ta rất ngoan.” Y vẫn hồn nhiên như trước kia, cho thấy Vũ bảo hộ rất tốt.

“Bé ngốc, có ai cười ngươi đâu, đến đây, hôm nay ăn xong mang ngươi đi chơi.” Vũ đau lòng nhìn vẻ mặt ngây thơ của Y, càng thêm kiên quyết bảo hộ cho hắn. Nhớ lúc trước, lần đầu tiên tiểu gia hỏa bị đưa đến làm sủng vật, vẫn không hiểu thế sự như thế. Không biết vì cái gì, hắn lại muốn thương yêu bảo hộ cho tiểu gia hỏa này, để Y có thể sống vô ưu vô lo tại nơi này.

“Này tiểu thúc thúc hôm nay không tới sao?” Y đương nhiên đang hỏi Vũ.

“Không, hắn hôm nay sẽ tới.” Thực may mắn, tiểu gia hỏa bị đưa vào cung ngày mình chưởng quản triều chính, mà không phải để cho đệ đệ mình chưởng quản triều chính, bằng không sẽ không có cơ hội ăn được tiểu gia hỏa này, đúng là cực tốt. Tên thị vệ ngu dân kia, cứ nhiên an bài hắn ở trong lãnh cung, không phải ngày đó từ ngoài cung trở về, chắc vĩnh viễn không còn cơ hội gặp được tiểu gia hỏa.

“Tiểu thúc thúc lại muốn vào trong cung, ngủ trên giường của chúng ta sao?”

“Không sao, chờ chúng ta trở về liền đem giường này hủy đi, làm lại một cái khác cho chúng ta.” Thật sự đáng giận, mỗi lần hoàng đế vào trong cung luôn ở trên giường rộng cùng nữ nhân lăn lộn.

“Nhưng mà..... Như vậy thật lãng phí, chúng ta ngủ trên sàn không được à, còn có lông dê đệm lót nè”. Y vừa nói liền đứng lên vỗ vỗ.

“Không có gì, trong cung có rất nhiều giường để chúng ta ngủ.” Vũ ôn hòa như trước dỗ dành Y, nếu như bị thần tử bắt gặp, phỏng chừng bọn họ sẽ cho rằng bản thân sinh ra ảo giác.

“Ta đói bụng.....”

“Được, chúng ta đi ăn cơm đi.” Vũ một mình tự giúp Y sửa sang hết tất cả, rồi chuẩn bị cùng xuất môn.

“Còn quên mang gì à?” Vũ bò lên trên áo lông cáo mà Y đang nằm.

“Không có, chúng ta tiếp tục ngủ được không?” Vẫn còn cảm thấy ngủ chưa no giấc, Y nửa mở đôi mắt nhìn Vũ.

“Được rồi, ngủ đi.” Chờ Y ngủ, Vũ liền phân phó thị vệ bên ngoài đánh xe ngựa.

“Khởi hành.” Thanh âm lạnh như băng không hề có độ ấm vang lên trong xe. Thị vệ nên ngoài rùng mình một cái, xe ngựa rất nhanh liền khởi hành.

“Tĩnh tĩnh, đến rồi ~” Vũ gọi nhân nhi còn đang ngủ trên xe.

“Ân ~” Y không có ngủ nướng, rất nhanh liền dậy, dù sao ngủ hết một ngày, cho dù buồn ngủ mấy cũng đã đủ.

“Con heo nhỏ lười biếng này, vừa mới ăn xong lại muốn ăn gì nữa a. Chúng ta vừa đến Giang Nam, cũng nên đi dạo quanh bên ngoài xem một lát.”

“Được!” Y ngoan ngoãn đi theo Vũ cùng nhau dạo phố. Bởi vì Vũ tuần lảng, khiến cho rất nhiều người trên đường đều chú ý, rất nhiều cô nương đều thẹn thùng nhìn Vũ, còn có rất nhiều người ở sau lưng xì xào bàn tán,

“Vũ, vì sao bọn họ lại nhìn người a?” Người xem càng ngày càng nhiều, còn có các cô nương lớn mật phóng tầm mắt tới, Y chịu không nổi ánh mắt này, dùng ngữ điệu chua chát hỏi.

“Không có, bọn họ đang nhìn người.” Vũ tuyệt đối không thừa nhận, sau đó có mấy người nhìn Y khiến Vũ nổi giận. Nhưng với vấn đề của Y, Vũ vẫn ôn hòa giải thích. Vũ vừa lên tiếng, càng nhiều nữ nhân lộ ra ánh mắt ái mộ về Vũ.

“Nhưng mà..... Ta sợ.....” Từ nhỏ chỉ có một người, Y không quen việc này, nước mắt trong hốc mắt tựa hồ rơi xuống.

Vũ nghe Y nói như vậy, lập tức dùng ánh mắt giết người nhìn về phía những người đang nhìn hắn và Y, bị ánh mắt Vũ quét qua người khiến trong lòng không ngừng tranh đấu, gần như muốn đi theo ông bà ngay.

Lúc này, một nam nhân trung niên mặc hắc y chạy đến trước Y, nhào về phía Y đang ngây dại, hét gọi “Nhi tử”, Vũ phản ứng rất nhanh kịp thời ôm lấy Y, nhảy cách xa mười thước.

Y không nói một câu, mặc cho Vũ ôm vào lồng ngực, khi nam nhân trung niên đứng cách xa mười thước, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, tưởng lại có người muốn cướp hắn để làm công cụ kiếm lợi, xoay người hướng về phía Vũ mắng to.

“Người là ai, lại dám ôm con trai ta đi!” Vũ nghe nói như thế, ánh mắt càng trở nên hung hiểm hơn, nhìn về phía nam nhân trung niên không biết trời cao đất rộng kia. Mà Y lại tựa vào trước ngực Vũ, không nói một câu, thậm chí cảm xúc trên mặt cũng không có.

Tác giả có lời muốn nói: kết thúc vẫn còn chờ ta viết, yên tâm, văn này không dài...

5. Chương 5: Thân Thế . . .

“Sao người dám ngang nhiên ôm con ta vào trong ngực, còn không bỏ xuống.” Người trung niên kia hướng về phía Vũ gào thét.

“Phải không.....” Vũ âm trầm hỏi người vẫn còn đang gào thét.

“Đúng vậy, ta nuôi nhi tử mười năm mà không biết ư! Người là người nào a, lại dám cướp con ta.” Nam nhân trung niên nhân lại xuất khẩu cuồng ngôn(*).

(*) xuất khẩu cuồng ngôn: ý nói ăn nói bậy bạ, k đâu vào đâu.

“Nhưng ta nhớ, đây là thể tử của ta, từ khi nào lại trở thành con của người rồi.”

“Hả..... Không được lừa ta, ta biết đó là nhi tử của ta.” Nam nhân trung niên cũng không chịu vì vậy mà buông tay, bắt quá giọng điệu lại càng thêm sắc bén.

“Người..... Là ai.....” Ánh mắt vô thần trống rỗng lộ ra sát khí, ngữ điệu băng lãnh từ trong miệng hắn thốt ra không chút tình cảm nào, cả người Y có hơi sững sốt.

“Ta..... Ta nhìn lầm rồi!!” Còn chưa nói hết, nam nhân trung niên liền nhấc chân chạy đến cuối đường.

“Không sao chứ?” Vũ lại khôi phục ngữ điệu ôn nhu hỏi, thấy Y mặt vô biểu tình. Trong lúc Y suy sụp..., lần nữa lên tiếng.

“Người..... Là ai.....” Vũ nhú mày, nhưng lại rất kiên nhẫn trả lời Y.

“Ta là tướng công của người.” Vũ biết chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản như vậy, không giải thích liền phân phó ám vệ đi điều tra nam nhân trung niên vừa xuất hiện, rồi cùng Y trở về khách điếm.

“Y, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra?”

“Người..... Là ai.....” Vẫn không nói gì, Y vừa mở miệng cũng chỉ có một câu nói này.

“Ta là Vũ, là tướng công của ngươi, yên tâm, ta sẽ luôn chăm sóc cho ngươi, không cần phải sợ, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” Vũ rất dụng tâm an ủi để Y nhớ lại.

“Ta là một tiểu quan, từ nhỏ ta đã bị bán vào kỹ viện làm nô bộc, tại đó các nữ nhân đều phải làm việc. Khi đó, có một nữ nhân, nàng ta đã quá tuổi để làm một đào kép. Bởi vì lớn tuổi, dung nhan nàng ta từ từ già đi, dần dần, nàng chỉ có thể đi hầu hạ nam nhân có địa vị thấp nhất, không được sống sung sướng như trước kia. Mỗi khi nàng nổi giận, sẽ đánh chửi nha hoàn hầu hạ của nàng. Càng về sau, nha hoàn này thấy nàng thất thế, nên cũng không còn tới hầu hạ nàng ta nữa. Nàng cũng chỉ có thể ngất nhéo ta, nhéo cho đến khi nàng không còn sức lực, rồi lại gọi đám nữ nhân giống nàng cùng nhau nhéo ta, đánh ta, mắng ta, sau đó, tìm đám chó mèo đang đói khát đến cắn ta, răng sắc của chúng xuyên thấu qua da thịt, cảm thấy rất đau... Thật sự rất đau... Nàng nhìn thấy bộ dạng ta thống khổ giãy dụa, cười cực kỳ sung sướng, giống như... Là đã được giải thoát.” Y nắm chặt lấy chân, vừa khóc vừa cười nói.

“Y, đủ rồi, không cần kể nữa.” Nhìn Y thống khổ trong lòng đau đến không chịu nổi, Vũ ôm chặt lấy Y.

“Không, còn chưa đủ đâu.” Ngừng khóc, lại tiếp tục nói.

”Nữ nhân này còn dạy ta cách lấy lòng nam nhân, nói ta là tiểu tạp chủng, thích hợp nhất để cho người ta thương. Các nàng nói ta rất hạ lưu, không nên sống trên đời này, sau đó vào mỗi tối hạ thuốc cực mạnh cho ta, để ta không còn chỗ để trốn. Các nàng rất thích bộ dáng đau khổ giãy giụa bò ở trên đất của ta, nói rằng, này mới thích hợp với ta. Nhưng càng về sau càng không đủ thỏa mãn, bởi vì từ ngày ta sống đều dựa vào máu trên người mình, đây là kết quả các nàng trút hết vào ta..... Không, này còn chưa đủ, đợi sau khi không còn sức lực, các nàng bắt ta ăn độc dược, loại nào cũng có, tất cả những thứ đó đều do các nàng chuẩn bị dùng để tự vẫn, nhưng lại không dám. Đến lúc ta mười tuổi, người kia tự xưng là cha ta tìm đến ta, muốn mang ta đi.

Nhưng mà, hắn cũng giống nữ nhân kia đều muốn hành hạ ta, chỉ khác là hắn đem ta bán đến Kinh Thành, để ta hầu hạ đám người có sở thích đặc biệt, bọn họ muốn tra tấn ta, nhưng đều bị ta cắn chết, những người đó sau khi biết chuyện liền trói ta giao cho một tên đạo sĩ, gã đạo sĩ kia nói ta là yêu quái trên người mang đầy tai họa, trói ta lên tế đàn, nguyên rửa. Nhưng lời nguyên rửa này còn chưa dùng đến, cuối cùng đám người đó lại bị ta cắn chết, khi đó nga, trời đất đầy máu tươi, rất đẹp nga. Nhưng sau này ta lại bị tìm thấy, sau đó.. Bị một tên quan chức cao đưa vào hoàng cung..... Ừm.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Vũ lấy tay che miệng Y, thanh âm trầm thấp cơ hồ đang chảy máu.

“Y, ta là trượng phu của ngươi, ngươi phải tin tưởng ta, ta vĩnh viễn sẽ bảo vệ ngươi, dùng sinh mệnh của ta để bảo hộ cho ngươi!!!!” Vũ lớn tiếng nói, dùng sinh mệnh mình thề.

“Ta biết..... Ta biết..... Ta biết.....” Y thì thào, không ngừng nói.

Vũ đau lòng ôm lấy Y, làm cho vạt áo trước ngực Y bị nước mắt thấm ướt.

Y còn chưa nói câu cuối cùng là: kỳ thực lời nguyên rửa này chẳng phải không có hiệu quả, lời nguyên ầy đã khiến Y thành một kẻ bất nam bất nữ, tên đạo sĩ kia muốn hắn vĩnh viễn sống cuộc đời bất nam bất nữ, thậm chí còn giống nữ nhân sinh hài tử, thế nhưng Y lại có thể nhận được lời hứa của người này, làm cho Y từ trong bất hạnh lại tìm thấy được hạnh phúc.

6. Chương 6: Thân Thế (hạ) . .

“Ngươi..... hic..... Nói..... hic hic. Có thật không?” Y vừa khóc vừa hỏi Vũ.

“Thật, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, cho dù ngươi không quan tâm ta, ta cũng sẽ không buông ngươi ra. Ta muốn ngươi vĩnh viễn sống mãi cùng ta.” Vũ bá đạo nói với Y.

“Thật không? Ngươi sẽ không đổi ý chứ?” Y tiếp tục hỏi Vũ.

“Làm sao có thể chứ, ta có thể tệ bạc với tất cả mọi người tệ bạc, nhưng sẽ không đối xử tệ với người.” Vũ vỗ vỗ an ủi Y.

“Này..... Ta làm chuyện gì người cũng sẽ tha thứ cho ta, có phải không?”

“Đúng vậy a. Thế nào?”

“Người có biết bụng ta vì sao lại lớn không?” Y chỉ vào chỗ bụng lồi lên của mình.

“Biết a, ta mỗi tối đều ôm người, có chỗ nào mà ta không biết rõ chứ.” Vũ sờ sờ chỗ bụng lồi của Y. “Bất quá cũng kỳ quái, bụng người thì lớn, những chỗ khác lại không có chút thịt nào a.”

“Ta cũng không biết a, người có ghét ta không, bụng cứ lớn lên quái lạ, có phải là khối u hay không a.”

“Không thể nào, Y của ta là người rất khỏe mạnh. Này không có gì đáng ngại, hơn nữa a, bất kể người biến thành như thế nào, ta cũng vĩnh viễn yêu người.”

“Ha ha, ‘yêu’ là cái gì a, thường nghe người nhắc tới chữ này.” Y dùng giọng điệu rất khả ái hỏi Vũ.

“Yêu a, chính là luôn suy nghĩ cho một người, vĩnh viễn cùng người kia ở chung một chỗ, để cho hắn được vui vẻ, cả đời sống thật thoải lạc, vĩnh viễn không có phiền não, còn có a, lúc nhìn thấy người kia, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, lúc không nhìn thấy sẽ rất nhớ người kia, lúc hắn khóc, người sẽ cảm thấy rất đau lòng.” Vũ nhìn chăm chăm vào Y, cứ như vậy đem từng câu từng chữ đầy yêu thương chuyển sang cho Y, không hề giả dối nửa phần.

Y vẫn có chỗ không hiểu: “Đây chẳng phải rất phiền phức? Hơn nữa còn rất thống khổ?”

“A..... sao Y lại nói thống khổ chứ?”

“Không biết.....”

“Y vẫn còn là tiểu hài tử, không hiểu cũng không sao. Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người để cho người hiểu rõ phần ân tình này.”

“Thật sao, vậy ta vĩnh viễn không khóc, có được không?”

“Tại sao chứ?” Vũ rất kinh ngạc, tại sao không khóc chứ.

“Bởi vì sẽ khiến cho Vũ đau lòng a, ta muốn Vũ thật vui vẻ.”

Vũ bỗng chốc im lặng, chẳng qua là muốn khắc sâu hình ảnh Y, giống như muốn khắc sâu Y vĩnh viễn vào trong lòng.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Người..... Thật sự khiến ta không thể không yêu a.....?” Vũ ôm chặt người vào trong ngực, không khỏi cảm tạ ông trời, đưa Y đến bên cạnh hắn.

“Có ý gì?”

“Không có gì.....”

“Tại sao mỗi lần Vũ xuyên vào ta đều biến thành rất xấu?” Y khó hiểu hỏi Vũ, mặc dù càng về sau càng rất thoải mái.

“Cái đó a. Từ nhỏ ta lớn lên ở trong hoàng cung, vì thỏa mãn kỳ vọng của phụ hoàng cùng mẫu hậu, khi ta còn bé phải luôn đè nén mình, bởi vì nếu như có một ngày ta mất đi tín nhiệm của bọn họ, vậy ngày đó chính là ngày chết của ta. Bất đắc dĩ, ta phải tạo ra ba nhân cách, một nhân cách lãnh khốc dùng để đối mặt đại thần, một nhân cách độc ác, nhân cách thứ ba dùng để đối diện với người. Người..... Ghét ta sao?”

“Không, người cũng không có ghét ta chứ?”

“A, Y khả ái như vậy, sao ta ghét được, ngược lại ta.....” Vũ vuốt đầu Y, cứng chiu nói.

“Thật không ghét a, ta muốn nhìn thấy bản chất thật sự của người.” Y mở to đôi mắt phượng khả ái nhìn Vũ.

“Thật sao? Người sẽ không sợ ta?” Ngay lúc đó một nhân cách khác của Vũ rất nhanh xuất hiện.

“A! Tại sao lại..... A.....”

————— kế tiếp chính là H , cho nên, tạm thời mắc kẹt.
(lời tác giả nói, editor vô tội) —————

Tác giả có lời muốn nói: H tấn giang không cho để, phía dưới chương tóm tắt một ít nha.

7. Chương 7: Bị Bắt Rời Hả? . .

Hiện tại cuộc sống của Y đều trôi qua rất sung sướng, hơn nữa duỗi tay ra liền có người mặc giúp y phục, cơm dâng tới miệng. Ngay cả đến nhà xí đều bị Vũ ôm đi, thậm chí ngay cả giường cũng không cho xuống. Chung quanh bốn phía có chỗ nào sắc nhọn đều bị mài đi, bàn vuông ghế vuông cạnh cứng đều bị biến thành bàn tròn ghế tròn. Nhưng bản tính của Y luôn thích những thứ mới lạ sao chịu đựng được chứ. Cả ngày ngồi trên giường lộ ra bộ dáng buồn bã.

“Vũ ~ ta muốn chơi!” Y ngồi ở trên giường, mặt như oán phụ nhìn Vũ.

“Được được, ăn cơm trước có được không?” Vũ lấy lòng Y nói.

“Ta ăn rồi người sẽ mang ta đi ra ngoài chơi sao?” Y rất mong đợi Vũ sẽ nói đúng.

“Đúng vậy.”

“Không gạt ta nga. Chúng ta ngoéo tay đi~~” Đã từng có lúc Vũ chỉ hứa hẹn cho có lệ, nên Y không còn tin lời hắn nói.

“Được được, ngoéo tay” Vũ đành phải cùng Y ngoéo tay.

“Chẹp chẹp... Chẹp chẹp (âm thanh đang ăn ==)... Có thể đi rồi ~” Y quệt mồm, nhanh chóng kéo Vũ ra khỏi cửa.

“Sao nhanh như vậy?” Vũ giật mình thấy Y ngoan ngoãn nghe lời ăn hết thức ăn nhanh như vậy.

“Đi thôi đi thôi.” Vũ vẫn đang rơi vào trầm tư liền bị Iôi đi. Cũng không ngờ Y lại có sức lực như thế...

Chờ Vũ hoàn hồn, cứ nhiên thấy mình đang ở trên đường cái. Nhưng khi thấy vẻ mặt thỏa mãn của Y, liền cùng Y dạo chơi. Nếu bị người trong cung nhìn thấy, đoán chừng bọn họ sẽ không tin quân vương lại có vẻ mặt ôn nhu dịu dàng đến thế.

“Y, đi cẩn thận một chút.” Vũ đứng ở phía sau Y, cùng Y chọn này chọn nọ, thuận tiện làm nô tài miễn phí, tự mình xách này nọ giúp Y, hiện tại, trên tay Vũ cầm cả đồng đồ ăn vặt, nào là kẹo hồ lô, bánh ngọt tuyết vân a, rất rất nhiều thứ khác nữa.

“Được, cẩn thận một chút.” Lúc này, trên người Vũ đã không còn đồng đồ trói buộc nữa, tiếp tục cùng Y dạo phố. (tác giả: mua xong toàn bộ ném hết cho ảnh vệ...)

Đúng lúc này, có một đám người xông lên bao vây, tựa hồ canh đúng thời cơ đồng loạt xông lên, tách Vũ cùng Y ra xa. Rất nhanh, Y đã rơi vào trong vòng người, liền bị che khuất không thể nhìn thấy.

“Y!!!!!!!!!!!!!!!!” Vũ lớn tiếng la lên, nhưng mà, đã không còn người đáp lại hắn...

————— Y bên này —————

“Các người.. Các người là ai, buông ta ra!!” Y thấy có rất nhiều người vây quanh, đem Vũ và mình tách rời ra, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy rất sợ hãi, nhất là những người kia cứ siết chặt lấy Y, cố kéo Y cách xa khỏi Vũ. Hắn lớn tiếng kêu cứu, nhưng đám người này cứ ồn ào ầm ĩ lẫn áp thanh âm của hắn, hoàn toàn không người nào nghe được hắn nói cái gì.

“A!!” Y chưa kịp phản ứng, rất nhanh đã bị đem đi, trong lúc đó có một người đánh Vũ hôn mê, nên dễ dàng bắt Y đi như vậy.

“Tiểu tử, đừng có giả vờ nữa, mau đứng lên.” Một đại hán râu quai nón dùng sức lôi kéo Y phục Y.

Y bị đánh ngã nhào trên đất, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại lén bảo vệ bụng hân, không để phát ra một tiếng động. Lúc này, có một người từ bên ngoài đi tới, nhìn kỹ, chính là nam nhân trung niên tự xưng là phụ thân của Y mà Vũ đang điều tra kia.

“Đã tỉnh, nhưng lại luôn giả chết.” Tên đại hán cung kính nói với trung niên nam tử.

“Thật sao!” Trung niên nam tử nâng mi mắt lên, hoàn toàn không giống tên nam nhân xiêm y lam lũ ngày hôm đó.

“Cần phải đối đãi hân cho thật tốt, đừng để người ta nói kẻ làm cha này đối xử tệ bạc với hân, Vương viên ngoại ở thành Nam vừa vặn đang thiếu một nam sủng ——” Trung niên nam tử hung tợn nói.

“Đúng vậy, đến lúc đó, đừng quên cho tiểu đệ một chút đỉnh ——” Đại hán cũng cười không đứng đắn, đang định kiếm chút lợi.

“Yên tâm đi, không bạc đãi các người đâu.” Trung niên nam tử sau khi nói xong, liền đi ra khỏi cửa phòng.

Nằm trên mặt đất, mặt Y dính đầy bụi bẩn, biểu cảm lúc này đã hoàn toàn thay đổi, trong con ngươi hiện ra sự tà ác.

Lúc này trong khách điểm, Vũ đang bộc phát bản tính, khôi phục dáng vẻ của bậc đế vương lạnh lùng tàn khốc.

Trong bóng đêm dưới ngọn đèn dầu, Y cuộn mình ở trong góc nhỏ. Bụng truyền đến cơn đau khiến Y run lên từng đợt.

Lúc tên đại hán râu quai nón đá Y một cước, tuy đã giảm không ít lực đạo, vẫn khiến cho Y đau đến chịu không nổi.

Ngay lúc Y run rẩy, một luồng cảm giác ấm áp bao phủ, Y không tự chủ hướng đến cái ôm ấm áp kia, hương vị quen thuộc khiến Y dần thả lỏng, lâm vào hôn mê.

8. Chương 8: Cổ Chi Người . . (cổ Độc Chi Phối Người)

“Đại phu, chuyện này là thế nào??” Vũ lo lắng nhìn Y vẫn còn đang hôn mê. Từ khi cứu Y trở về, Y vẫn chưa từng tỉnh lại.

”Hân bị người đả thương bụng, vì bảo vệ hài tử trong bụng, khiến cổ độc trong cơ thể Y mất đi khống chế, khiến nó chạy tán loạn trên người Y, hiện nay do tác động của cổ độc, mới lâm vào trạng thái ngủ say. Nếu giờ Y tỉnh lại, cổ độc sẽ tiếp tục ăn mòn thân thể hân, đến lúc đó, cũng là lúc sinh mệnh hân đã tắt.

Lúc này, kích động một lúc rồi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, Vũ trấn định hỏi An Tu: “Tại sao Y lại có cổ độc?”

An Tu liếc mắt nhìn Vũ nói: “Ta cho rằng người sẽ hỏi ta về bệnh trạng của Y.”

“Trả lời ta!” Vũ không biểu hiện gì khác thường, lặp lại câu hỏi kia lần nữa.

“Nghiêm túc mà nói, ta cũng không biết cổ độc này từ đâu tới, nhưng ta dám khẳng định cổ độc này từ lúc hân vừa sanh ra đã tồn tại.”

Vũ nhíu mày càng chặt hơn, cùng Y ở chung một thời gian không nghĩ sẽ có cái gì không ổn, nhưng khi Y rời đi, đủ loại nghi vấn hiện rõ trên chân mày Vũ.

“Loại cổ độc này rất ít, chỉ xuất hiện ở Miêu Cương. Loại cổ độc này cần dùng máu người để dưỡng, thời điểm cổ luyện thành, người hiến máu sẽ chết. Dĩ nhiên, quý dị hơn chính là ở trong bụng người kia đang hình thành một hài tử, dùng để chứa cổ độc.”

“Loại cổ này có ích lợi gì?” cảm giác rất phức tạp, liếc mắt nhìn Y đang nằm ở trên giường.

“Bất luận là ai đều có thể khống chế được người bị cổ độc chi phối, tất nhiên phải chờ Y thanh tỉnh lại, thì ám hiệu mới có hiệu quả.” An Tu trả lời lưu loát Vũ, thế nhưng hần lấy ánh mắt phức tạp nhìn Y nằm ở trên giường.

Sau khi Vũ nghe xong câu trả lời của An Tu, rơi vào trầm tư, nhớ lại từng lời của Y.

“Nhưng sao bộ dạng của Y lại không giống như bị người khác khống chế. ”

“Đó là vì... Nhất định do hài tử hấp thụ không trọn vẹn, xuất hiện trí nhớ hỗn loạn, nên hần chỉ nhớ được một phần. Có lẽ hôm nay sẽ nhớ hết tất cả, hoặc sẽ xuất hiện tính tình vạn vạn, hoặc sẽ trở thành người có nhiều loại tính cách, hơn nữa còn bị vây trong trạng thái nửa điên.”

“Tính tình thế nào?” Vũ chợt hỏi một câu không quan trọng.

“Chính là biểu hiện ra bản tích thực của người ấy.” An Tu cũng thành thật trả lời.

“Này... Làm thế nào mới có thể chữa trị khỏi?” Vũ khóa chặt chân mày.

“Đi tìm tộc trưởng Miêu Cương, chỉ có hần mới biết.”

“Người không thể giải sao?”

“Ta chỉ biết sơ sơ thôi.” An Tu giang tay, bày ra bộ dạng bó tay.

“Được rồi, mang ta đi tìm hần đi.”

“Tiền thuốc thang.” An Tu đưa ra kết luận cho mọi chuyện.

“Người muốn bao nhiêu đều được, chỉ cần chữa khỏi cho hần.”

“Vậy lúc nào thì lên đường”. Vừa đúng lúc An Tu muốn nghiên cứu một chút bệnh tình của Y. Liền rất sáng khoái đáp ứng.

“Ngày mai.” Vũ cũng muốn tìm hiểu chính mình một chút, vì sao chính mình lại vô duyên vô cớ thay đổi tác phong chỉ vì Y.

Rất nhanh, đoàn người của Vũ liền lên đường.

Ở trên đường, Vũ cũng không nói câu nào, thậm chí ngay cả chăm sóc cho Y cũng để An Tu làm.

Dần dần, thái độ của Vũ đối với Y cũng thay đổi hẳn. Mọi người không hiểu, trước kia Vũ luôn thuận theo Y, nhưng sao giờ lại thay đổi nhiều như vậy.

Chỉ có An Tu biết, chỉ cần có máu của Vũ thì ám hiệu trên thân thể Y sẽ mất tác dụng.

Vũ dầu gì cũng là Nhất Quốc Chi Chủ, có thể tự mình hóa giải ám thị hạ ở trên người Y, huống chi An Tu đã đem mọi chuyện nói ra miêng,

Hiện tại chỉ có thể dựa vào chính bản thân Vũ thôi.

An Tu im lặng nhìn Y, Y cũng giống như mình, đồng dạng yêu người không thể yêu, đồng dạng chịu tổn thương, cuối cùng chẳng còn dư lại gì cả.

Thật ra An Tu biết, thật ra Vũ chưa từng thích Y, chẳng qua những biểu hiện của Y, khiến Vũ cho rằng mình thích Y, chờ sau khi giải cổ trong máu xong, đương nhiên Vũ sẽ không còn tình cảm đối với Y nữa.

Hơn nữa An Tu cũng đã quên mất một chuyện, Y là người không thể khống chế lòng mình đối với Vũ. Vì hần chính là người duy nhất mình có thể yêu. Nếu như tình cảm kia biến mất, Vũ quên đi lời hứa với Y, dù Y có chữa trị hết cũng sẽ rơi vào điên cuồng lần nữa, tựa như mình lúc đầu...

9. Chương 9: Bị Thương . . .

“Hắn hiện tại thế nào rồi.” Vũ dần dần hồi phục lại bản tính của Đế Vương lạnh lùng, lãnh khốc uy nghiêm.

“Ta đã cho hắn uống thuốc, hiện tại bệnh đã được khống chế, chỉ cần dùng được trị liệu trong nửa tháng, sẽ không gặp nguy hiểm. Bây giờ tình lại cũng không bị thương tổn, hơn nữa...” Không đợi An Tu nói xong, Vũ liền cắt đứt lời An Tu.

“Như vậy được rồi.” Vũ không đợi nói xong, Y nằm ở trên nệm bắt đầu tỉnh lại. An Tu phản ứng rất nhanh, hắn vội vàng đỡ Y từ trên nệm.

“Vũ?” Thời khắc Y tỉnh lại chính là tìm Vũ.

“Y, hiện tại cảm thấy thế nào?” Vũ thấy Y tỉnh lại nhìn về phía hắn, sắc mặt lập tức mềm lại. Tiến lại gần Y lo lắng hỏi.

“Ta không sao. Không cần lo lắng cho ta.” Y giống như thay đổi thành một người khác, ít đi vài phần ngây thơ, tăng thêm vài phần trầm ổn.

“Thật không có chuyện gì sao? Có muốn ngủ thêm một lát không?” Vũ vừa sửa sang áo trên người Y vừa hỏi.

“Không cần, hướng chi —— ta đã ngủ lâu như vậy. Không phải sao?” Y cười cười an ủi.

“Không được, thuốc của ta chẳng qua chỉ khắc chế tạm thời, người không thể tùy tiện nhúc nhích.” An Tu nói.

“Vậy cũng được.” Kỳ lạ là Y cư nhiên không có ồn ào lên, mà rất hiểu chuyện xoay người lại nằm xuống.

Vũ cũng không nói gì, chẳng qua sau khi nhìn Y nằm xuống, liền đi ra khỏi xe ngựa. Mà Y cũng trầm mặc, không nói một câu. Chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm thẳng về phương hướng Vũ rời đi, trong lòng mắt vẫn chưa biến mất vẻ thuần khiết.

Qua một lúc lâu, An Tu không chịu nổi không khí yên tĩnh đến quỷ dị, liền chủ động cùng Y nói chuyện.

“Y, người gần đây có thấy khó chịu chỗ nào không?” An Tu không tìm được đề tài, chỉ có thể lặp lại câu hỏi.

“Ha ha, không cần lo cho ta, không phải đã nói không sao rồi sao?” Y ôn nhu trả lời.

“Sao cảm thấy... Người đã thay đổi.” An Tu ngập ngừng phát biểu ý kiến của mình.

Y không có trả lời An Tu ngay, chẳng qua chỉ cười cười, trầm mặc không nói.

Qua một thời gian, dần dần đã tiến gần đến nơi cần đến. Trong lúc đó, Vũ không như thường ngày ở bên người Y, tựa như hình với bóng. Mà là đứng ở bên ngoài coi chừng xe ngựa.

Y cũng trở nên kì lạ hơn, hắn cũng không có chất vấn Vũ tại sao lại lạnh lùng như vậy, mà chỉ lẳng lặng nhìn nhìn tấm màn che trên xe kia, để thấy bóng dáng của Vũ. Về phía An Tu, cũng không có bày tỏ điều gì, chỉ biết là, hai người bọn họ đã không thể trở về như trước nữa.

Trong thời gian này, thân thể Y càng ngày càng kém, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi, tựa vào trên buồng xe ngựa. Mỗi ngày đều khắc ra máu, lần lượt nhuộm đỏ y phục tơ lụa trên người Y.

Rất nhanh, đoàn người liền tới Miêu Cương.

Đi tới Miêu Cương, đoàn người đương nhiên sẽ tìm nơi nghỉ ngơi trước.

Đi tới Miêu Cương, ngoài chuyện chữa cổ độc cho Y, Vũ cũng hoàn toàn thay đổi.

Cho dù thái độ hiện giờ của Vũ khá lạnh lùng, nhưng vẫn đối xử với Y như xưa. Có thể do chưa thể thay đổi hết thói quen.

Bây giờ Y dần dần khôi phục lại trí lực bình thường, khi ở trước mặt Tu cũng không có sự ngăn cách như trước, dù sao nam tử mang thai là một chuyện rất hiếm thấy, không thể bảo đảm sau này An Tu sẽ không nói ra.

Chờ mọi người an nghỉ xong tại khách điểm, Vũ, Y cùng An Tu đều đi tìm vị tộc trưởng Miêu Tộc để trị liệu cổ độc.

Ở trên đường, do xe ngựa không thể dùng, nên An Tu phải dìu Y cùng đi vào trong ngôi nhà lá. Mà Vũ chẳng qua chỉ đi theo sau hai người.

10. Chương 10: Lựa Chọn . . .

Rất nhanh, đoàn người đi sâu vào trong rừng, tìm kiếm gian nhà của người quen An Tu.

Đoàn người mất một đoạn đường khá dài, không ngoài mong đợi đã nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ trước mặt. An Tu cười buông bàn tay đang đỡ Y ra, tiến lên gõ gõ cửa.

“Nãi, mở cửa đi.” Vừa nói vừa gõ cửa. Người bên trong vẫn im lặng, trong khu rừng chỉ còn lại thanh âm gõ cửa của An Tu vọng lại, yên tĩnh đến kì lạ.

“Không có người sao”, An Tu thì thào tự nói, nhưng rất nhanh, bên trong liền truyền ra tiếng vang.

“Đến đây, đến đây, đừng gõ nữa.” An Tu đứng ngoài cửa liền nghe thấy giọng của Nãi, liền ngưng gõ cửa, trên mặt hiện lên nụ cười khê.

“Két...” Cánh cửa gỗ nặng nề bị người đẩy ra. Bên trong xuất hiện một..... Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Không sai, chính là thiếu niên. Hai má hơi hồng ửng hồng, con ngươi đen lúng liếng, cùng gò má phồng nộm của trẻ con, đúng bộ dạng của một thiếu niên.

“An Tu là người a, đã lâu không gặp, sao giờ mới về thăm ta a.” Khẩu khí của Nãi đối với An Tu vừa oán giận vừa kì quái.

Vừa thấy Nãi lộ diện, Vũ cùng Y đều sửng sốt, đánh chết bọn họ cũng không nghĩ đến, trưởng thôn Miêu Cương chính là một tiểu hài tử mười lăm mười sáu tuổi.

“Người a người a, nhiều năm trôi qua như vậy mà sao người vẫn là bộ dạng này a”, An Tu đành lên nói với Nãi.

“Phải không?? Ta cũng không nhớ a. Hai mươi năm trước ta vẫn như vậy mà. Được rồi được, không nói nữa, vào nhà rồi chúng ta hãy nói tiếp, thật ngại, đã để các người chê cười a.” Vừa nói xong, Nãi liền nghiêng nghiêng người, để đám người của Vũ tiến vào.

An Tu cũng quay đầu, “Đi vào đi.”

Vũ dẫn đầu đỡ Y tiến nhập vào nhà của Nãi, để lại bọn thị vệ chờ ở phía ngoài, dù sao nhà của Nãi cũng không thể chứa hết tất cả người.

“Được rồi, vô sự bất đẳng tam bảo điện (*), có chuyện gì người cứ nói đi.” Nãi vào nhà, sau đó liền nâng trà ngồi xuống, hỏi.

(*) Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Không có chuyện sẽ không đến nhà tìm người giúp.

An Tu rất nhanh liền đem tất cả mọi chuyện kể ra.

“Thì ra là thế, được, lần này ta sẽ giúp người.” Nãi mỉm cười nói. Sau đó bước đến trước mặt Y cùng Vũ.

“Người chính là Y sao?” Nãi cười nói, nhìn Y đang ngồi tựa ở ghế.

“Đúng thế.” Hiện tại, Y đã không còn bộ dạng nghịch ngợm không biết sự đời như trước đây nữa. Tuy vẫn đang tựa vào trong lòng Vũ, nhưng lại khá im lặng. Theo thời gian trôi qua, Y càng trầm tĩnh, càng lộ ra khí chất riêng của chính mình, không còn bộ dáng không hiểu thế sự trước kia nữa. Tuy cổ độc đã ăn mòn thân thể Y, nhưng Y lại không lộ bộ dáng yếu nhược của lúc trước.

Còn Vũ cũng đã thay đổi, trước kia luôn thời thời khắc khắc bảo hộ Y, cẩn thận quan tâm Y. Nhưng hiện tại.... Có lẽ tình cảm của bản thân Vũ đã phai nhạt, trừ bỏ chạm mặt, Vũ rất ít xuất hiện ở trước mặt Y.

“Hiện tại bệnh của người có hai cách để trị tận gốc. Một, đem cổ hoàn toàn trừ đi, nhưng về sau người sẽ không thể có người yêu. Hai là không trừ đi cổ, nhưng người sẽ phải chịu đựng đau khổ dày vò bảy bảy bốn mươi chín ngày, thay hết tất cả máu đi, như vậy cổ sẽ mất đi tác dụng.”

“Để ta suy nghĩ, cần phải suy nghĩ.” Y không thể bỗng chốc chọn ra đáp án, nhìn sang Vũ đang ngồi bên cạnh hẳn, hỏi.

“Vũ hi vọng ta chọn cách nào?.”

“Người thích chọn thế nào thì chọn thế đó.” Vũ tùy tiện trả lời, lúc này trông thật lạnh lùng, vô tâm.

“Này... Ta chọn cách thứ hai.” Đây là một quyết định trọng đại, liền rất nhanh đưa ra quyết định.

“Vậy được rồi, ngày mai người cứ đến đây, giờ ta đi chuẩn bị được liệu giúp người.”

“Ừ.” Nói xong, Y liền chuẩn bị một mình rời đi.

“Đợi chút.” An Tu gọi Y đang chuẩn bị rời đi, hỏi.

“Người xác định không hối hận sao?” Nói xong, hẳn nhìn về phía Vũ đang ngồi ở ghế, bất vi sở động(*).

(*) Bất vi sở động: không chút động đậy, hay nói đúng hơn Vũ chính là tượng gỗ.

Y cười cười bi thương: “Nếu như ngay cả ta cũng buông tay, này không phải vĩnh viễn đều mất đi cơ hội.” Nói xong, nhìn Vũ một lúc, thẳng thừng rời đi. Bỗng nhiên Vũ lên tiếng.

“Ngày mai ta sẽ đến, hộ tống tới nơi đây, nên hẳn sẽ đi cùng.”

Y dừng bước lại một chút, rồi vẫn ly khai.

11. Chương 11: Khởi Đầu Mới . . .

Nghe nói—— có một vị thần tiên mỹ lệ sinh sống ở Miêu Cương. Có thuật chữa cổ tuyệt diệu.

Nghe nói—— vị thần tiên này có đôi mắt xanh thẳm hoàn toàn khác với con người trần tục, có màu trắng.

“Bạch tiên sinh. Người có nhà không?” Gò má hồng ửng hồng, chạy nhanh vào trong nhà trưởng thôn.

“Tiểu Đào Tử, sao thế a, lại bị Nãi gọi tới đây sao?” Bạch Tử Y ôm lấy đứa trẻ vào trong ngực hẳn.

“Không đúng không đúng, ta tới tìm Bạch tiên sinh chơi. Vất vả lắm mới được nghỉ, nhất định phải chơi cho đủ a!”

“Người a, người a, không sợ Tu lại bắt người chép phạt a.”

“Không muốn, không muốn nữa.” Lắc lắc ống tay áo làm nũng: “Tu tiên sinh đã đi ra ngoài, chúng ta đi chơi đi.”

Ngay lúc Bạch Tử Y chưa kịp đáp, Nãi xuất hiện.

“Người ở đây làm gì, Tiểu Đào Tử, Y cần nghỉ ngơi, không thể quá mệt, còn không nhanh lên.”

Tiểu Đào Tử rũ cặp mắt xuống, nhìn dưới đất, cũng không nói chuyện.

“Nãi, không nên so đo cùng tiểu hài tử, Tiểu Đào Tử chỉ muốn để ta vui. Không nên nói thế.” Không sai, Bạch Tử Y chính là Y đã chết kia.

“Không mệt ư?”

“Rất khỏe mạnh.” Kể từ năm đó, Y đã khỏe nhưng vẫn lưu lại hậu di chứng, sau này đã tốt hơn rất nhiều.

“Tu, hân hôm nay sẽ quay về, người muốn đi gặp hân không?”

“Được. Chờ một chút.” Vừa nghe Tu trở về, Bạch Tử Y thật sự rất cao hứng. Nghe nói bạn đời trước kia của Tu đã tìm ra Tu, hiểu lầm của hai người cũng đã được giải. Hiện tại hai người dính nhau như keo như sơn, ngày ngày dính vào một khối, không nói còn không biết, thì ra là a. Tu ở trước mặt người mình yêu, bộ dạng liền giống như người bình thường.

“Ta đã trở về, còn nhớ ta hay không a ~!!” Vừa nghe thanh âm này liền biết Tu đã về, bản tính đi không từ mà biệt này đã thay đổi rất nhiều.

“Trở về rồi.”

“Y~~ khoảng thời gian ta không ở đây người có nghỉ ngơi cho tốt không a, ta mang về cho người rất nhiều thuốc bồi bổ thân thể người nè.” Tu trù mẩn nhìn khuôn mặt Y vẫn tái nhợt như trong dĩ vãng. Bất luận là người nào, cũng không thể không thích Y a. Bản tính ôn nhu như nước, đối xử với người nào cũng đều rất nhã nhặn. Sau khi Vũ rời đi, Y lại trải qua đau khổ, một lần lại một lần sống không bằng chết. Lúc mới bắt đầu, bề mặt da đều tróc ra, tiếp đó.. Ánh mắt trở nên nhợt nhạt, từ từ... Toàn bộ tóc cũng bắt đầu tróc ra. Không còn hình người. Nhưng mà, Y lại không kêu rên lần nào, không chỉ cố nhẫn nại, còn đem cổ hấp thu vào trong thân thể của mình. Sau đó thể nào hã... Hân luôn yên lặng nhìn về phương xa... Ngắm nhìn phương hướng nơi vị hoàng đế kia cư ngụ.

“Thật ư? Đây rất tốt a, cực khổ người rồi.” Y mỉm cười đón lấy thân thể nhào tới của Tu.

“Không có! ~~ Nhược Ảnh ~~ Nhược Ảnh ~~ mau đón lấy này ~!” Còn chưa nói hết, Tu liền đem bọc y phục trong tay ném ra ngoài, cũng không quản Mai Nhược Ảnh có tiếp được hay không.

“Nương tử a, người cứ như vậy không sợ tổn thương vì phu a, nếu như bị đập trúng bị thương thì sẽ không xong đâu.”

“Người.....” Y khó hiểu nhìn Mai Nhược Ảnh, sao tính tình thay đổi kỳ quái như vậy, nhớ lần đầu tiên tìm đến đây hân dùng biểu tình đẩy người xa ngoài ngàn dặm, lạnh đến rét chết người.

“A a ~~ để ta giới thiệu một chút, đây là lần đầu Mai Nhược Ảnh tới, ta... Cái đó!”

“Cái nào a? Ta không phải phu quân của người sao? Bình thường luôn gọi như thế, sao lúc này lại không biết ta a.”

“Không phải như thế!! Người đừng nói nữa ~~” Nhất thời mặt Tu đỏ như ánh trời chiều, tay lặng lẽ vươn ra, len lén ngất chéo Mai Nhược Ảnh một cái.”

“Ta tên Mai Nhược Ảnh, lần trước tới còn chưa giới thiệu, thật ngượng a.”

“Người nói gì thế. Tránh ra, để ta nói. Hân nguyên danh gọi Viên Giáng Ảnh. Cũng chính là.... Đương kim Lục vương gia.” Tu len lén nhìn biểu tình Y một chút. Rất tốt, không có chuyện gì a.

Y nắm chắc tay, tựa hồ đưa ra một quyết định trọng yếu. Y cười cười, Y rất muốn gặp hân, không muốn cứ như vậy cả đời ở chỗ này chờ hân, coi như không thương mình cũng không sao, chỉ cần có thể... Lặng lẽ canh giữ ở bên cạnh hân, nhìn hân cả đời... Ta đã cảm thấy đủ rồi. “Ta muốn... Ta muốn đi Kinh Thành.. Được không?” Y cầu khẩn hỏi Tu.

“Người.... Người còn chưa quên được hân sao? Rốt cuộc hân có cái gì tốt, đáng để người nhớ hân!”

“Ta biết, ta biết hân có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không yêu ta, ta chỉ là một nam sủng của hân mà thôi, cho dù ta có mang hài tử của hân. Nhưng mà.. Ta hy vọng cả đời có thể nhìn thấy hân, cho dù chỉ có thể nhìn cũng được a. Lòng này đã không thể chứa bất luận kẻ nào khác rồi.” Không thể ngăn cản nước mắt rơi xuống trên gò má tái nhợt của Y. Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt, mình liền yêu vị đế vương thoát nhìn

xa không thể chạm đến. Sờ sờ hài tử ngoan ngoãn ở trong bụng. Vốn tưởng rằng, hài tử gặp nguy hiểm sẽ mất đi, không nghĩ tới nhờ có cổ mà hài tử mới có thể sống sót, đây quả là chuyện không thể ngờ.

“Nhưng thân thể người còn chưa khỏe a, bộ dáng như vậy có thể đi đâu, đối với người cùng hài tử sẽ rất nguy hiểm a. Hơn nữa đứa nhỏ này cũng sắp sinh rồi.” Mặc dù được cổ đồng hóa, trí lực Y cũng đã khôi phục. Đây là điều rất nguy hiểm a.

“Nhưng ta đã đảo lộn thiên địa, từ kẻ chết biến thành sống sót, đứa bé này không được dựng dục ba năm chắc sẽ không thể sanh hạ. Nếu như hài tử của ta có thể thuận lợi ra đời, ta hy vọng phụ thân hắn có thể nhìn thấy hắn, mặc dù người ấy không hề mong đợi hắn ra đời...”

“Sẽ không, không phải còn có chúng ta sao? Chúng ta sẽ cùng yêu thương đứa bé gặp bội lần.”

“Quên đi.. Chúng ta đưa người đến Kinh Thành...” Viên Giáng Ảnh ngăn lời Tu, hắn biết để Y như vậy nữa, sẽ chịu không nổi, chỉ có thể để hắn tự mình chấm dứt hết mọi chuyện.

“Cám ơn...”

Tác giả có lời muốn nói: chương trước có thể cùng chương này có chút không có kết nối, ta đem H xóa, chương trước nói Vũ quyết định rời khỏi Y, sau khi cổ kia bị bức ra ngoài, liền quên đi tồn tại của Y, mà Y vì Vũ lọc đi hết tất cả máu.

12. Chương 12: Vào Kinh . . .

Tu ở trong thôn mấy ngày, sau đó bắt đầu lên đường đến Kinh Thành. Y cũng đi cùng. Vào ngày rời đi, tất cả mọi người trong thôn đều ra ngoài tiễn Y...

Trong xe ngựa.

“Y, người bây giờ xinh đẹp như vậy, đi ra ngoài nhất định sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta dịch dung đi!!”

“À. Được”.

Trên đường đi, đám người trong xe ngựa không ngừng ồn ào. Rất nhanh... Đã đến địa phương cần đến....

Trong vương phủ.

“Y... Người định ở chỗ này làm cái gì a.”

“Ta muốn thường được nhìn thấy hắn, không biết có được hay không.”

“Không quan trọng, đoán chừng hắn bây giờ cũng không nhận ra người, dù người có vào cung, hắn cũng không biết đâu. Hơn nữa...” An Tu dừng lại, không nói ra đoạn sau.

“Hơn nữa cái gì?” Y hồ nghi hỏi An Tu.

“Cái này... Cái này..” Lúc này, Viên Giáng Ảnh đẩy cửa tiến vào. Thấy hai người giằng co tại chỗ, lại hỏi:

“Các người sao thế?”

“Không có gì...” An Tu lập tức mở miệng, giống như đang che giấu điều gì.

“Ta chỉ muốn hỏi tình huống của hắn một chút, các người.. Giống như có cái gì đang gạt ta?” Thấy An Tu nhăn nhó, Viên Giáng Ảnh đi tới ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy An Tu.

“Chúng ta không có lừa gì người, chẳng qua, tình trạng hiện giờ của hoàng huynh rất phức tạp, hắn.. Hình như là... Đã quên người.” Vô vô đầu gối An Tu.

Y chẳng qua hơi khê động khóe miệng, bất đắc dĩ hỏi: “Chẳng lẽ... Ở trong lòng hắn, ta ngay cả một chút phân lượng cũng không có sao!!!”

“Ta không muốn đợi nữa... Hiện tại! Ngay cả một chút quan hệ giữa chúng ta cũng không có sao!!?” Ta đây khổ cực chịu đựng như vậy... Đến tột cùng là vì ai a!!!

“Y... Thật ra thì... Hẳn chỉ bị tác dụng của cổ. Đem tất cả trí nhớ có liên quan đến người quên đi, đây đối với người mà nói cũng là điều tốt a, quên hẳn đi, bắt đầu lại lần nữa.” An Tu ở một bên khuyên nhủ.

Bạch Tử Y chẳng qua chỉ ngồi im lặng, mặc kệ nước mắt không ngừng rơi xuống. Ướt đầm cả mặt, tâm cũng vỡ theo.

Hiện tại chỉ mong, đứa bé này có thể bình an ra đời, liền không còn gì vướn bận....

Viên Giáng Ảnh cùng An Tu đã ra khỏi cửa phòng, để cho Bạch Tử Y làm rõ tình cảm của mình.

13. Chương 13: Vào Cung . . .

Hoàng cung.

Dưới sự hướng dẫn của Viên Giáng Ảnh, vượt qua tầng tầng lớp lớp canh giữ nghiêm ngặt, Bạch Tử Y cùng An tu đi đến Hiên Viên Điện. Mới vừa vào cửa liền thấy đoàn người hướng về phía Viên Giáng Ảnh quỳ xuống, Bạch Tử Y không để ý đến hành động của mọi người, đi thẳng về hướng Viên Giáng Vũ. Sau khi Viên Giáng Ảnh nói bình thân, mọi người lập tức nghiêm chỉnh đứng lên, tiếp tục làm việc, trong đó có một cung nữ hô lên một tiếng: “Hoàng thượng!”

Thì ra vào lúc này, Bạch Tử Y đang chữa trị cho Viên Giáng Vũ, mà Viên Giáng Vũ cũng đã có dấu hiệu thanh tỉnh. Sau khi mọi người nghe cung nữ hô lên, toàn bộ dừng hết công việc, mấy vị thái y tụ tập đến trước giường Viên Giáng Vũ.

“Người là ai? Sao có thể tự tiện động long thể!” Một thái y trong đó hỏi. Không thể tin hoàng thượng vốn dĩ đã hôn mê chợt có dấu hiệu tỉnh lại.

Bạch Tử Y không nói gì, tiếp tục không chế cổ trong cơ thể Viên Giáng Vũ. Lúc này, Viên Giáng Ảnh để tất cả mọi người đi ra ngoài, chỉ chừa An Tu cùng mình trong phòng, nhìn Bạch Tử Y trị liệu.

“Ta cần nước muối, một bình dấm, mau!” Bạch Tử Y nói với An Tu.

“Viên Giáng Ảnh gọi cung nữ vào đi, để cho các nàng đi mang đồ cần dùng đến.” Lúc này, Bạch Tử Y lại lên tiếng.

“Cổ độc này có thể trị khỏi, bất quá trình tự vô cùng phiền toái, các người gọi cung nữ vào đi.” Bất quá Bạch Tử Y đã quên một chuyện, chính là bước cuối cùng cần phải có người cùng hắn sinh hoạt vợ chồng.

Viên Giáng Ảnh gọi mấy cung nữ đi vào. Rất nhanh, trị liệu đã tiến đến bước cuối cùng. Bạch Tử Y xoay đầu lại.

“Các người tạm thời đi ra ngoài, ta muốn một mình chữa trị.” Loại dược liệu này không thể bỏ, muốn chạm cũng chỉ có thể chạm vào mình!

Liếc thấy ánh mắt Tử Y không lay chuyển, mặc dù còn rất nhiều nghi vấn, bất quá vẫn tín nhiệm Bạch Tử Y, An Tu liền đẩy Viên Giáng Ảnh đi ra ngoài.

“Chúng ta lại gặp mặt rồi.” Y đi tới ngồi xuống trước giường Vũ, đưa tay khẽ vuốt mặt Vũ, Bạch Tử Y ôn nhu cùng ánh mắt si mê nhìn Vũ đang nằm ngủ say ở trên giường. Không có vẻ mặt lạnh khốc, cũng không có ánh mắt vô tình, cứ như vậy ngủ say, Y biết, một hồi hẳn sẽ thanh tỉnh, sau đó sẽ khiến mình bị hãm sâu.

Không tự chủ, nhìn Vũ ngủ mê man, nước mắt phảng phất không cầm được rơi xuống, chảy xuôi theo gương mặt, nhỏ xuống trên khuôn mặt tái nhợt của Vũ. Chợt, mí mắt Vũ giật giật, mở mắt ra, Y vội vàng lau đi nước mắt, vội vàng lên tiếng: “Hoàng thượng!”

Vũ vẫn không nhúc nhích, chẳng qua nhìn Y một lúc, lạnh lùng nói: “Nước.” Y lập tức cầm ly nước đặt ở trên bàn lên, sau đó đưa hần uống.

Vũ giương mắt nhìn Y một chút, “Tới đây.” Y vẫn không nhúc nhích, chẳng qua ngơ ngác nhìn Vũ.

“Không hiểu ý của ta?” Vũ nhú mào một cái, vẫn ngồi yên ở trên giường nhìn Y.

“Chuyện phải đến cũng đã đến rồi.”

Thấy sắc mặt Y không thay đổi, Vũ chợt giơ hai tay kéo Y qua, Y lập tức nhắm mắt lại.

Lập tức, Vũ trở nên thô bạo, đem quần áo Y gạt đi, thẳng tắp tiến vào trong Y, Y đau đớn rơi nước mắt, lại cắn môi không phát ra một tiếng động. Cả một buổi tối cùng Vũ đấu đá lung tung.

Khi Y tỉnh lại đã là buổi sáng. Y bò dậy, dọn dẹp vết bẩn trên đất, sửa sang lại đôi chút thì đi ra khỏi cung điện, trong một khắc đó, Y không phát hiện ra, Vũ mở mắt nhìn Y một cái. Lúc từ cung điện đi ra, An Tu nhìn thấy vài dấu vết ở khắp người Y. Không nói lời nào mang Y trở về phủ.

Qua mấy ngày, trong cung đưa ra đạo ý chỉ, nói Hoàng đế muốn gặp thần y.

14. Chương 14: Gặp Vua . .

Hoàng cung, Hiên Viên Điện.

“Vi thần ra mắt Hoàng thượng, Hoàng thượng Vạn Tuế Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!” Dưới bàn xử án thường luôn có một dãy thần tử đang quỳ, nhưng hiện giờ lại xuất hiện thêm Bạch Tử Y.

“Người là...?” mặc dù Viên Giáng Vũ không dùng sắc mặt lạnh lẽo đối với những thần tử khác khi nhìn Bạch Tử Y, nhưng cũng chẳng tốt được bao nhiêu. Bất quá lúc nhìn sang Bạch Tử Y, Viên Giáng Vũ hơi thoáng hiện một chút nghi ngờ, bất quá không một người nào phát hiện. Bạch Tử Y cụp xuống đầu, tâm tình rối loạn.

“Thảo dân là Bạch Tử Y.” Bạch Tử Y vẫn che giấu cảm xúc của mình, chưa từng để lộ ra nhiều trong lời nói.

“Nghe hoàng đế nói, là người cứu trăm một mạng?” Viên Giáng Vũ tiếp tục bất động thanh sắc ứng đối với Bạch Tử Y.

“Không dám nhận! Là hoàng thượng Hồng Phúc Tề Thiên, có thần thánh che chở, sẽ không bị cổ độc đánh ngã.” Bạch Tử Y cũng nghiêm túc chống đỡ.

“Người đã có công với trăm, vậy phong người làm ngự y đi.” Viên Giáng Vũ suy tư một hồi, liền phong chức cho Bạch Tử Y. Trong chuyện này có quá vô tình với Bạch Tử hay không, vẫn còn rất nhiều điều khó nói...

“Tạ ơn hoàng thượng.” Bạch Tử Y tiếp nhận chức quan nhưng vẫn không quỳ xuống, mà đứng thẳng tắp, đầu cúi xuống, không có nhìn về phía hoàng thượng.

“Người nhận phong quan lại không chịu quỳ tạ ơn, là coi rẻ trăm sao!” Thấy Bạch Tử Y vẫn đứng, Viên Giáng Vũ lên tiếng, vừa bắt đầu không nói gì về người. Hiện giờ mới mới mớ vấn đề này, mọi người vừa nhìn cũng biết là đang gây khó dễ cho Bạch Tử Y. Liền không có người nào vì Y ra mặt.

“Hoàng thượng, thần vốn là thần tử của Miêu tộc, ngoại trừ các chư thần. Thần Tử không thể quỳ trước những người khác. Xin hoàng thượng minh giám!” Viên Giáng Vũ trầm tư một lúc, liền không gây khó dễ nữa. Hần nhìn về phía Viên Giáng Ảnh đang xem kịch vui, Viên Giáng Ảnh gật đầu một cái.

“Được rồi, trăm miễn cho người khỏi quỳ lạy. Trăm mệt rồi, Bạch thái y lưu lại, những người khác đều lui ra đi.”

“Tuân lệnh.”

Trên điện chỉ còn lại Vũ cùng mình, hấn trái lại không biết phải nói gì.

“Bạch thái y, tới đây chẩn bệnh cho trẫm đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Bạch Tử Y đi tới đầu giường dò xét mạch tượng của Vũ, phát hiện cổ độc đã được thanh trừ.

“Bệ hạ đã không còn đáng ngại, ước chừng dùng thêm mấy lần thuốc thoa là có thể khỏi hẳn.”

“Được rồi. Người lui ra đi.”

“Tuân Lệnh.”

Viên Giáng Vũ vừa nói xong, Bạch Tử Y liền lui xuống đại điện, chẳng qua trong lòng vẫn rất nghi ngờ. Lúc Vũ không có chuyện gì làm chắc sẽ không tùy tiện lưu người lại, liền thuận theo lui xuống, nhưng này có phải có cái gì không ổn hay không? Nghĩ tới đây, Y không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía Viên Giáng Vũ. Mà Vũ đang ở trong điện nghỉ ngơi, nét mặt thâm trầm. Không biết vì sao khi thấy Y lui ra, mình lại không muốn cho hắn đi....

Hai người như có điều suy nghĩ, cứ như vậy ôm nghĩ vẫn lui xuống.

Bắt đầu từ hôm nay Y liền trở thành ngự y, hầu hạ đặc biệt cho hoàng thượng.

Theo thường lệ, ngày thứ hai, Y đi tới tẩm cung của Vũ, giúp Vũ bắt mạch.

“Hoàng thượng đã không còn đáng ngại, bây giờ có thể vào triều được rồi.” Thu hồi dụng cụ chẩn bệnh, Y định chuẩn bị cáo lui. Về sau không còn gì đáng ngại, cũng không cần đến Y nữa rồi.

Huống chi, thái y ở trong thái y điện đều không để mắt đến Y, đều cho rằng Y là mèo mù vớ được chuột chết, cũng không phải y thuật giỏi gì, cũng không tòng phục, rất nhiều người còn lên án chân, khiến Y không còn gì để nói, nên định chuẩn bị chờ Vũ khỏe hẳn, liền từ quan mở một y quán.

Sau này tự mình nuôi sống chính mình, nuôi con của mình.

“Người cùng ta thượng triều, đứng ở phía sau, đặt tấm bình phong che ngay trước mặt.”

“Nhưng hoàng thượng làm vậy có vẻ không thích hợp lắm.” Một tiểu thái giám đứng bên cạnh liền nói.

“Có trẫm đồng ý, ai dám nhiều lời!” Tiểu thái giám nghe lời trách mắng, lập tức nằm trên mặt đất xin khoan hồng. Rất sợ mình sẽ đi đời nhà ma.

“Bỏ đi, lần sau không được tái phạm. Ý Bạch thái y như thế nào.”

“Thần tuân chỉ.” Mặc dù không rõ vì sao Hoàng đế làm vậy, nhưng vẫn phải tuân theo ý chỉ,

Cuối cùng Y cũng vượt qua được buổi lâm triều đầy mệt mỏi buồn ngủ.

Sau buổi lâm triều, Vũ sẽ để cho Y về. Cũng không biết đó là xuất phát từ tư tâm hay là gì khác.

Cứ như vậy một ngày lại một ngày qua đi. Y mỗi ngày vào thời gian lâm triều, sẽ đến tẩm cung bắt mạch cho Vũ. Sau đó đứng đằng sau ghế buồn ngủ nghe lâm triều, sau đó trở về thái y điện, cuộc sống cứ như thế. Hoàng đế tựa hồ cũng không có dự định gì khác, cứ thế tái diễn.

15. Chương 15: Rời Cung . . .

Cho đến một ngày, Y quyết định rời cung.

“Hoàng thượng, vi thần vô năng, không giúp được gì cho hoàng thượng, hi vọng Hoàng thượng có thể bãi nhiệm chức vị của ta, để cho người có tài làm ngự y.”

“A.. Nói như vậy người muốn rời khỏi trầm sao?” Tử Y ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, suy đoán một phen... Tựa hồ kiên định hơn.

“Thần ý đã quyết, cúi xin Hoàng thượng đáp ứng hạ thần.”

“Nhưng mà... Ta, trầm không đồng ý cho người rời đi.” Bạch Tử Y ngẩng đầu, khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn bày tỏ kinh ngạc của chính hắn. Nhưng lại không hỏi rõ nguyên nhân với Viên Giáng Vũ, chẳng qua cứ giữ lấy quyết định của mình tiếp tục yêu cầu.

“Không hỏi ta nguyên nhân sao?” Viên Giáng Vũ không tức giận, chẳng qua cười cười.

“Vi thần không có quyền lực hỏi tới..” Bạch Tử Y tựa hồ ủy khuất nói. Có lẽ mấy ngày nay dưỡng thương, đã thành thói quen với biểu tình lạnh nhạt của Viên Giáng Vũ này, Bạch Tử Y đã không còn sợ hắn.

“Ta nói.. Là ta thích người đấy?”

“A???!!!” Bạch Tử Y không hiểu nhìn vẻ mặt cười châm chọc của Viên Giáng Vũ, hắn dường như người đã thay đổi.

“Vi thần không hiểu hoàng thượng đang nói gì.” Rất nhanh tỉnh táo lại, Bạch Tử Y không mẫn không nhạt trả lời. Lúc này Viên Giáng Vũ bắt mẫn.

“Bình thường thấy người rất hứng thú với ta, cả ngày nhìn ta xuất thần, chẳng lẽ không phải biểu hiện yêu thích ta sao?” Viên Giáng Vũ trở lại bộ dạng côn đồ, không thể nhận ra hắn chính là quân chủ lãnh khốc.

Lại nữa!! Lần này trong lòng Bạch Tử Y tựa như bị gai đâm, lại muốn gạt ta sao? Cũng giống như lần trúng độc đó, trải qua hết một lần bị lừa gạt khiến mình khắc sâu không thể bước ra, thế nhưng lần này là vì sao!!

Phát phát ồng tay áo cùng bóng lưng rời đi tựa như một đám mây trôi, đã ghi tạc sâu trong lòng mình, mỗi lần nhớ tới đều giống như lửa đốt khó chịu. Nhưng thống khổ nhất, chính là mình lại vì hắn... Mất đi tất cả, tại sao!!! Tại sao hắn vẫn thích diện mạo đau khổ của mình chứ!

Bạch Tử Y không muốn ứng đối với Viên Giáng Vũ nên không có phản bác gì cả. Trong nội tâm lại dâng trào sóng lớn, trước kia lừa gạt mình, nhưng còn bây giờ thì sao.... Có lẽ, ban đầu căn bản không nên dùng cổ, không nên cùng hắn khơi lại mối quan hệ...

Bạch Tử Y cứ như vậy quỳ gối trước ngự án, không tiếng động phản kháng.

“Ai ==== ==== trầm chuẩn tấu.. Người đi xuống đi...”

“Vi thần tuân chỉ.” Trên đường rời đi, Bạch Tử Y không có nhìn về phía Viên Giáng Vũ. Nên không thấy ánh mắt yêu thương sâu đậm, không dung chứa gì khác, chỉ có tràn đầy thâm tình....

“Phi Vân.”

“Có thuộc hạ.”

“Đi điều tra Bạch Tử Y cho ta, tuyệt đối không cho phép thiếu bất kỳ thông tin gì, tra cẩn thận mối quan hệ của hắn với Vương gia nhân rồi kia!”

“Tuân lệnh”.

Rất nhanh, Bạch Tử Y liền chuẩn bị xong hành lý, chuẩn bị rời đi.

16. Chương 16: Mở Y Quán

Kinh Thành vừa mở một y quán, mỗi ngày đều cực kỳ náo nhiệt, bởi vì y quán này mở ra nhằm khám chữa bệnh miễn phí, đại phu cũng thường xuyên khám bệnh từ thiện, mọi người có bệnh đều lục tục đi đến. Qua

vài ngày, lại truyền ra tin đại phu của y quán có bàn tay thần kì. Là người từ trong cung ra, thanh danh liền nổi hơn nữa.

“Tiểu Dật, mau tới đây, nơi này có vài bệnh nhân, lại kê đơn cho bọn họ đi.”

“Miêu Miêu, Thất Thất không có ở nơi này sao? Nơi này của ta còn chưa xử lý xong đâu.”

“Thất Thất lại đi”.

“Ta cũng bề bộn nhiều việc, chính ngươi làm đi, đợi lát nữa mới qua được.”

Bạch Tử Y cũng không có thời gian đùa giỡn, vì sao mỗi ngày đều chật ních ở nơi này a!!

Rất nhanh liền đến thời gian đóng cửa, bệnh nhân trong tiệm vẫn còn rất nhiều. An Tu cho rằng không thể tiếp tục kéo dài, vừa khéo Viên Giáng Ảnh đi tới giục người, An Tu liền đứng trước cửa hô lên: “Các vị!! Hiện tại đã đến giờ đóng cửa, lần sau thỉnh đến sớm!!”

“Cứ theo đà này, chúng ta chắc sẽ chết vì mệt mỏi, cần nhận thêm người hay không a?” Bận đến chịu không nổi, nên mọi người khẩn cấp suy nghĩ.

“Đúng vậy đúng vậy, không thể cứ tiếp tục mệt mỏi như thế. Tử Y, ngươi nói có phải hay không a.” Thất Thất đặt bàn tay lên vai Bạch Tử Y, hỏi.

“Vậy các ngươi đều đồng ý?” Bạch Tử Y cũng không phản đối, liền đồng ý, vậy cứ nhận thêm người đi.

“Tử Y, tích cách của ngươi vẫn ôn hòa như thế, nói ra liền đồng ý a.” Vừa mới bước vào cửa, liền lớn tiếng nói.

“An Tu, ngươi đến rồi a.” Bạch Tử Y cao hứng lên tiếng chào hỏi.

“Bất quá ta cũng nói rồi, lúc đầu không nghĩ sẽ có nhiều người đến như vậy, sớm biết đã đi dán thông báo tuyển thêm vài người rồi.”

“Ta đây giúp ngươi đi bố cáo a” Tiểu Dật xung phong nhận đi làm.

“Ai ~~ chậm đã chậm đã. Ta còn chưa nói hết mà?”

“Vậy ngươi cứ nói đi.” Tiểu Dật bĩu môi đứng ở một bên.

“Không cần nổi cáu, Tiểu Dật ngoan ngoan ~~” Miêu Miêu đứng ở một bên trêu chọc!

“Ngươi! Ngươi! Hừ~ mặc kệ ngươi.” Tiểu Dật xoay người sang chỗ khác, nhìn trời. Bỗng chốc, tất cả mọi người đều không nhận được liền bật cười.

“Được rồi được rồi, Tiểu Dật không cần tức giận a, kỳ thực ta đã chọn được người rồi.” An Tu tiến lên sờ sờ đầu Tiểu Dật.

Tiểu Dật lại tiếp tục cự nự..

“An Tu, ngươi nói ngươi đã chọn được người, vậy đó là ai a?”

“Người này rất lợi hại nga, kỳ thực ta rất lo lắng, thời điểm ta không ở đây ngươi sẽ bị khi dễ, cho nên kêu một người đến giúp ngươi.”

“Ngươi phải rời khỏi sao?” Bạch Tử Y nhíu mày.

“Qua một thời gian nữa, ta đã hẹn với Nhược Ảnh, chờ hắn không còn bận rộn, chúng ta cùng nhau du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh đẹp khắp thiên hạ, thưởng thức mỹ thực khắp thiên hạ.”

“Rất tốt, ta chúc phúc cho các ngươi.” Bạch Tử Y thật tình chúc mừng hạnh phúc của hai người.

An Tu cũng nở nụ cười.

Vừa nói xong chuyện, ngày thứ hai liền có người nhận lời mời tìm tới cửa, không hổ có hiệu suất a.

“Ngươi là?” Nhìn người luôn luôn đứng ở ngoài cửa không lên tiếng, hơn nữa nam tử kia cứ nhìn chăm chăm Bạch Tử Y, Bạch Tử Y cất tiếng.

“Ta nhận lời mời mà đến, người là Bạch Tử Y đại phu.” Nam tử kia mở miệng.

“Chính là ta. Người là do An Tu giới thiệu tới.”

“Đúng”.

“Vậy người tên gọi là gì?”

“Lam Vũ”.

“Từ hôm nay trở đi, người cứ ở nơi này làm việc. Thất Thất, dẫn người đi xuống đi.”

“Gọi ta sao?” Thất Thất ứng thanh.

“Trừ người ra còn có ai, nhanh lên, chờ một chút nữa lại có rất nhiều người đến đây.”

“Biết rồi, cái tên vóc dáng cao to kia, đúng, gọi người đó, đi thôi.” Lam Vũ liền cùng đi theo.

Từ sau khi Lam Vũ đến, người đến cũng ít đi, nên không còn quên chuyện chăm sóc sức khỏe bản thân. Nhưng mà, sau đó mỗi ngày lại xuất hiện rất nhiều người đến đây, phỏng chừng nhóm người này đều là đến nhìn Tử Y. Những kẻ đó đều bị Lam Vũ đuổi đi.

Cảm giác của Tử Y đối với Lam Vũ cũng không tệ. Chỉ là bản tính hắn có chút im lặng, rất ít nói chuyện với người khác, nhưng làm việc lại rất nhiệt tình,

“Lam Vũ, lấy giúp ta được liệu số 5 đưa cho lão bá.” Lam Vũ không nói hai lời đi đến kệ đựng được, không chỉ như thế, tốc độ đặc biệt nhanh, người khác cần mất một phút đồng hồ còn hắn chỉ cần ba giây là xong. Về số thứ tự, chính An Tu đã nghĩ ra, mỗi người đều lĩnh một dãy số, người nào bị gọi trúng dãy số liền đi bốc thuốc, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian hơn. Sau này cả nước đều thịnh hành, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Không biết vì sao, Mỗi đêm Tử Y ngủ, có cảm giác có người ở bên cạnh, ôn nhu nhìn mình, còn vì mình dịch chẩn, thăm tình như đối xử với người mình yêu. Mà bản thân.... Giống như mất đi cái gì đó bỗng nhiên trở lại, trong lòng tràn đầy hạnh phúc...

Biết rõ không có khả năng, nhưng cảm xúc này không sai, là hương vị của Vũ... Là hắn! Nhưng không thể nào, hi vọng này chỉ có ở trong mộng, bọn họ... Không có khả năng.. Không có khả năng.

Khóe mắt tựa hồ chảy ra một giọt lệ trong suốt, sau đó có cảm giác gió nhẹ thổi phất qua, lau đi giọt lệ này...

Tiếng thở dài rất nhỏ, sau đó rời đi...

Tử Y bỗng chốc tỉnh lại, phòng không có một bóng người, chỉ có gió đêm thổi xuyên qua từ khe cửa sổ hở.

Nháy mắt — lệ rơi đầy mặt....

Ngày thứ hai khi đứng dậy, ánh mắt hạc đào của Tử Y sững sờ xuất hiện tại trước mặt mọi người.

“Xoa xoa mắt trái, rồi sau đó xoa tiếp mắt phải đi.” Như đã biết trước, An Tu không phản ứng gì, chỉ đưa một cái khăn lạnh dùng để đắp mắt, tựa như không phải lần đầu tiên thấy Tử Y, còn những người khác lại sững sờ nhìn Tử Y. Tốc độ của Lam Vũ rất nhanh, vắt khô nước rồi đưa tới. Một ngày mới như thường lệ lại bắt đầu, mọi người vẫn bận rộn như cũ, vẫn vui vẻ như thế, chỉ là, gương mặt giảm đi sự bình tĩnh, như có cái gì đó không giống lắm.

17. Chương 17: Tâm Sự . . .

“Ta hỏi này, có phải mấy ngày nay người ngủ không ngon giấc có đúng không a.” An Tu chịu không nổi áp lực của mọi người, liền bắt đầu hỏi Y.

“A.. Bị người nhìn ra a. Ha ha..” Tử Y cười cười.

“Đừng làm bộ ha ha, người nghĩ rằng ta không biết gì về người sao?”

“Có chuyện gì cứ nói, không cần phải vòng vo. Ta chỉ nhớ lại chút chuyện, hẳn là nhanh quên thôi.”

“Ta thấy người căn bản không muốn quên, tư vị tự tra tấn mình vui lắm sao?”

“..... Không... Không phải như vậy....”

“Nếu người thật sự đã quên hẳn, thì sao còn phải cùng ta đi đến Kinh Thành.”

“Ta chỉ muốn trông thấy hẳn thôi, thấy hẳn khỏe mạnh... Là tốt rồi...” Tử Y gượng cười.

“Vậy bây giờ thì sao, chính người nói muốn xuất cung. Hoàng thượng cũng đã cho người ly khai, vậy vì sao người còn không rời đi!” Thấy Tử Y đã không thể không chế được biểu cảm, lệ rơi đầy mặt, An Tu cũng lộ vẻ xúc động, nhưng không thể cứ luôn lừa mình dối người a, mấy ngày nay Tử Y luôn luôn mất ngủ, hình như bắt đầu từ lúc rời khỏi người đó đi, cho tới bây giờ liền không có ngủ an ổn, cũng đã tới lúc để hẳn nhận ra tình cảm bản thân mình..

“Ta... Ta... Ta chỉ là...” Không phản bác được...

“Người hãy nghĩ kĩ lại đi.” An Tu một mình ly khai, bỏ lại mình Tử Y.

Đúng vậy... Ta không bỏ xuống được, không phải vậy... Vào ngày hẳn bỏ ta đi, ta cũng đã lựa chọn lãng quên, lúc trước đã chọn. Vậy mà bây giờ lại, quả thực là một chuyện nực cười... Đây... Đã không thể bỏ xuống được, vậy không cần buông tay...

“Ta... Quyết định tiến cung một lần nữa, ta muốn ở bên cạnh hẳn...” Rốt cục có một ngày, Tử Y lại quyết định đi làm bạn với người nọ.

Tuy rằng chính mình biết, người nọ kỳ thực không cần người khác làm bạn, nhưng mà, chỉ cần nhìn một cái... Chỉ cần có thể nhìn một cái cũng được, chỉ cần có thể nhìn thấy hẳn..... Là đủ rồi...

“Chỉ cần nhìn thấy hẳn là đủ rồi sao?”, An Tu hỏi.

“Theo đuổi hạnh phúc của người đi, nếu người không tự theo đuổi, người sẽ vĩnh viễn không thể tìm thấy hạnh phúc mà người mong chờ.” Đi đi, Tử Y, tựa như giống ta trước kia, kỳ thực, tình yêu cũng không phải cách rất xa.....

Đúng vậy, theo đuổi..... Không còn như trước kia, mà là dùng tâm chân thật của mình, không như trước kia cứ cự tuyệt, thương hại cùng phản bội.....

“Ta đã hiểu.... Ta sẽ...” Tử Y hạ quyết tâm, thận trọng gật gật đầu.

”Vậy chuyện của ta đã xong

ta đi

Này~~ vị núp trong bóng tối, đã xem đủ rồi ~ xuống nhận tiểu nương tử của người đi.”

“Hả..?!” Bạch Tử Y không hiểu nhìn, bỗng nhiên trong lúc đó thấy An Tu đột nhiên cười to.... Cảm giác bản thân như bị người đùa giỡn.

“Vũ...” Trong nháy mắt nước mắt chảy xuống, đơn giản là... Người nọ đã đến.

Viên Giáng Vũ lại bày ra nụ cười quen thuộc, trêu đùa đáp: “Ta đã trở về... Y... Y của ta..”

Ôm lấy Y đang khóc sụt sùi vào trong ngực, tay gắt gao giữ chặt.

“Sẽ không để cho người ly khai, sẽ không để cho người rời khỏi tầm mắt ta.”

Y không trả lời, để mặc Vũ ôm vào trong lòng ngực.

“Người còn cần ta không?” Vũ nghiêm túc hỏi, Y vừa nghe đến những lời này, lập tức đẩy Vũ ra, chỉ là lực đạo không bằng Vũ, vẫn không thể rời đi, Y không ngừng đánh đắm Vũ.

“Ta dám cần người ư?! Người luôn ở bên ta cười nói, rõ ràng do ta mặt dày mày dạn bám theo người, rõ ràng bản thân ta không biết xấu hổ muốn ở cùng với người, rõ ràng là ta dùng đủ mọi thủ đoạn để cầu người đừng rời đi.... Ta dám sao?! Ta dám sao?! ”

“Nhưng mà, ta yêu người... Hiện tại ta thỉnh cầu người đừng rời đi.”

Y vừa nghe đến những lời này, nụ cười liền vặn vẹo, “Yêu ta? Không phải vì khuôn mặt của ta? Không phải vì y thuật này của ta?”

“Hãy nghe ta nói, Y. Ta luôn luôn yêu người, không chỉ người của hiện tại, còn có kẻ ngốc nghếch lúc trước bị đưa vào tầm cung của ta, Y hồn nhiên kia. Có thể trong cuộc đời của ta chưa từng xuất hiện qua người đơn thuần giống vậy, người đáng yêu như vậy, bản thân bị người khác thương tổn đầy mình, vẫn muốn tiếp tục sống. Ta không biết, lúc trước ta gặp người, là rung động vì điều gì, nhưng mà, những ngày được sống cùng với người. Ta biết người rất hồn nhiên, rất hiền lành, dễ dàng bị người ta lừa gạt. Bằng không, người cho rằng cổ độc trong người của người có thể khiến ta yêu người sao?”

Y dần dần ngừng giãi dụa, nhìn chăm chú vào ánh mắt Vũ. “Vậy người... Vậy người vì sao cần cổ?”

“Tiểu ngu ngốc, khi đó cục diện chính trị vẫn chưa ổn định, ta không thể cho người bại lộ ở trước mặt những người khác, đương lúc ta còn chưa đủ năng lực bảo hộ người, chỉ có thể để cho người rời xa ta, đưa người đến Miêu Cương, để những thứ ô nhiễm của triều đình rời xa người.” Vũ càng nói càng dịu giọng xuống. Mỗi khi nghĩ lại vô cùng hận bản thân mình quá vô dụng.

“Vậy người biết không?”

“Cái gì?”

Y tươi cười, “Người xuất hiện đúng vào lúc ta quyết định làm bạn bên người, cho nên, ta cho người một cơ hội, cho người chứng minh tình cảm của người.” Cũng là cấp cho bản thân một cơ hội, một cơ hội có thể ở lại bên cạnh người.

“Ta sẽ dùng cả đời để người hiểu được trái tim của ta.”

“Để xem...” Ta cũng sẽ cả đời làm bạn bên người, dù cho người có gạt ta... Ta cũng không hối hận... Ai biểu ta yêu người chứ....

“Vậy người có phải nên bù đắp lại những năm tháng tương tư của ta không, hả?”

“A?” Y vẫn bộ dáng đơn thuần như lúc trước, trải qua hết mọi cực khổ, cũng không thay đổi chút nào.

“Người nói đi...” Vũ kê lên trên môi Y, hết thấy không cần nói...

18. Chương 18: Yêu Người, Chính Là Một Đời Một Kiếp .

Y nằm ở trên giường, vươn một cánh tay trắng như ngọc, gãi gao che mắt, sợ bị Vũ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng, không phải mình đã tha thứ rồi sao? Sao vẫn cảm thấy không cam lòng.... Thì ra... Bản thân không phải đơn thuần thiện lương như vậy, có lẽ vẫn chưa thể nào tha thứ được, nhưng trừ bỏ như vậy, ta còn có biện pháp khác sao? Bản thân còn yêu hắn a, ta sao có thể trốn đi?! Sao có thể lại tự lừa mình dối người... Nói bản thân không thêm để ý...

Khi mình còn sống, thì sinh mạng đã đem đưa cho người rồi, nhưng đến khi nào thì... Người thật sự có thể chỉ liếc mắt nhìn một mình ta chứ... Che kín ánh mắt, chảy xuống từng giọt nước mắt trong suốt. Chợt, Vũ ôm chặt Y.

“Vẫn không thể tha thứ ta sao? Ta biết, thời gian không thể quay lại, chuyện cũ cũng đã trôi qua hết rồi. Nhưng mà, hãy tin tưởng ta, ta sẽ dùng cả đời yêu người, bù đắp lại tình yêu của ta đối với người...” Những lời này vẫn không thể làm Y tin tưởng... Như đối với chữ yêu thương, Vũ không biết đã nhắc đến bao nhiêu lần, nhưng bản thân mình lại không thể tin tưởng... Không... Là không dám tin tưởng...

“Y.... nhìn ta” Vũ ôm Y ngồi lên trên đùi, trịnh trọng nói.

Y dần dần ngừng khóc, nhưng lại không dám nhìn Vũ.

“Y... Đừng trốn tránh đối mặt với ta, người luôn che giấu tâm tư sâu như vậy, chúng ta sẽ vĩnh viễn rơi vào cục diện bế tắc. Ta biết, từ sau lần ta làm tổn thương người, người đã không thể tha thứ cho ta. Nhưng đó là do người quyết định lựa chọn, cho dù người hận ta đến cỡ nào, người có thể tự nói với chính bản thân ta không thích người, người có thể khiến chính người bỏ đi hận ý đối với ta, có thể sống cả đời trong nhớ nhung, người cũng có thể cả đời ẩn núp vào nơi ta không thể nhìn thấy, để cho ta vĩnh viễn không tìm thấy người. Ta biết, chuyện này cũng bởi vì con của chúng ta.....” Thời điểm Vũ nhắc đến, Y liền chậm rãi mở mắt nhìn.

“Không phải ta hận người, là ta không thể tha thứ bản thân ta; ta không thiện lương, nhưng ta đối với người... Không buông tay được... Hải tử? Vào thời điểm ta quyết định đem cổ trong cơ thể của người bức ra, ta liền quên đi hân. Nơi này, vô tội nhất không phải ta, cũng không phải người, mà là... Con của chúng ta...” Y vuốt ve bụng mình, chậm rãi nói.

“Ta không dám tha thứ cho người, vì mỗi lần người xuất hiện khiến cho ta cảm thấy không quen thuộc, ta càng ngày càng không hiểu được người, càng... Không dám tin tưởng người. Ta thật vất vả mới bảo vệ được cục cưng của ta, hiện tại, ta không có dũng khí thứ hai, để vứt bỏ hải tử của ta...”

Vũ cũng sờ lên bụng Y... “Mỗi ngày, ta đều nhìn về nơi xa có người, ta biết người sẽ không tha thứ cho ta, ta cũng biết, đứa nhỏ... Khó bảo toàn... Nhưng mà ta không thể gây ra sai lầm ở trước mặt người khác, người biết không? Khi người ở cùng ta, người bị bắt đi, rồi bị người làm thương tổn? Vừa hồi cung, ta cả ngày mơ mơ màng màng, thấy người đến trả thù ta, mỗi ngày thấy bóng dáng người toàn thân nhuốm đầy máu quay về, ta cuối cùng không tự giác đi về căn phòng nơi chúng ta đã ở cùng nhau. Liền dùng dao găm, róc thịt da ra, nhìn máu chảy ra, giống như được giải phóng. Khi đó, ta thật cao hứng.... Ta không cần phải chịu đựng nỗi thống khổ khắp người người nhuốm đầy máu tươi đứng ở bên người ta mấp máy, ta cảm thấy cứu không được người càng thêm đau khổ...” Nói đến đây, Y lập tức chuyển qua trên người Vũ, trên người giăng đầy sẹo, còn đang rướm máu, cơ hồ không có một chỗ bằng phẳng. Y lần lượt xem qua từng vết sẹo, nước mắt lại không ngừng trào ra, tựa hồ biết nhiều năm nay, Vũ tưởng niệm, bất an, sợ hãi, lo lắng, tự trách....

Y mở to hai mắt: “Ta không đáng giá a... Không đáng giá...” Cả người run run, hai tay vuốt ve da thịt, có rất nhiều vết sẹo phồng lên xuống.

Vũ thoáng nhìn Y, tiếp tục nói.

“Khi đó, toàn bộ người trong hoàng cung đều quỳ xuống cầu xin ta, phải bảo trọng long thể, nhưng ta cứ làm như không nghe thấy, cuối cùng, được Ảnh Hiên đại phu có y thuật cao minh đến chữa trị. Nhưng không lâu sau, ta lâm vào hôn mê. Ta không thể quên người, An Tu cũng không thể khiến ta hoàn toàn buông tay. Cuối cùng, các đại thần thỉnh An Tu bào chế “Tình Thệ (thuốc vô tình)“. Từ khi ta uống xong “Tình mất“, tất cả chuyện liên quan với người đều quên đi. Quên hết về người không còn một mảnh, nhưng mà, lúc trước mỗi khi ta nghĩ đến người, đã khắc tên của người lên trên lưng của ta, cho rằng như vậy, ta liền vĩnh viễn sẽ không quên người.” Y như bị sét đánh không thể phản ứng, vô pháp phản ứng, tiếp tục im lặng nghe.

“Thẳng đến ngày nào đó.... Người tiến cung tới gặp ta, khi đó ta không nhớ ra người, nhưng thân thể lại nhớ kỹ hương vị của người, lần đầu tiên, liền muốn chiếm giữ lấy người, không muốn người tránh né ta. Vì tư tâm của riêng mình, ta phong người chức thái y, để người suốt ngày đều ở theo bên cạnh ta. Khi người nói rời khỏi ta, trái tim của ta bất an rung động, cho dù đã uống “Tình Thệ“, cũng không thể hoàn toàn xóa sạch hình bóng người, ta luôn nhớ người. Do ta không thể cự tuyệt yêu cầu của người, cho nên... Ta để người ly khai..... Nhưng may mắn, người cư nhiên không có rời khỏi Kinh Thành, mà ở nơi này mở một y quán, nên ta, liền muốn tìm người về.”

“Hiện tại, người có thể tin tưởng ta không?” Vũ mỉm cười khê hôn gò má Y, lau đi nước mắt ở khóe mắt Y. Qua hồi lâu...

“Ta yêu người...” Lời nói dịu dàng truyền đến bên tai, Vũ ngây ngẩn cả người, nhưng nụ cười trên mặt càng ngày càng lớn ra.

“Ta cũng yêu người...” Hai người bằng lòng đưa ra hứa hẹn, lần này, không có sự lừa gạt, không có lợi dụng, mà chỉ đơn thuần yêu... Lời hứa lần này... Chính là vĩnh viễn....

Có lẽ, Y còn chưa tha thứ cho Vũ, nhưng mà... Chỉ cần có tình yêu, không phải đã đủ rồi sao.....

[The End- Hoàn chính văn]

Tác giả có chuyện muốn nói: theo thường lệ, H bị ta lược đi! Đương nhiên, này cũng là kết thúc. Chuyện sinh đứa nhỏ... Nói trong ngoại truyện..

A Mộng: xin chào mọi người, đã hoàn xong Nam Sung Vô Diệm Ngọc Nghéch. Nếu có chỗ nào thiếu sót, mong bỏ qua. bye bye...

Kí tên - A Mộng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-sung-vo-diem-ngoc-nghech>